

C. Fiengo & C. Stringer

HAYVAN DEDEKTİFLERİ

Beyaz
Aslan Yavrusu

Çeviren: Ceylan Özçapkın

B
BİLGE
KÜLTÜR
SANAT

HAYVAN DEDEKTİFLERİ

Sara, Peter, Patty ve Malik.
Onlar dört hayvan dedektifi. Bu sıkı
dostların iki büyük tutkusu var: İlki tabii
ki hayvanlar, diğeri ise çözülmeyi
bekleyen gizemler!

Beyaz Aslan Yavrusu

Yeşil Yaşam'ın sevimli mi sevimli bir
misafiri var: Beyaz bir aslan yavrusu.
Ama Yeşil Yaşam'da dönen birtakım
gariplikler dedektiflerimizin
gözünden kaçmıyor. Acaba bu
değerli aslan yavrusunu kaçırmak
isteyen birileri mi var? Dört kafadar bu sorunun
cevabını bulmak için kolları sıvıyor..

Resimleyen: Barbara Bongini

HAYVAN DEDEKTİFLERİ

BEYAZ
ASLAN YAVRUSU

HAYVAN DEDEKTİFLERİ

İSİM: Malik Sinclear

YAŞ: 9

ÖZELLİKLER: Siyah, kıvrıkcık saçları var. Böceklere bayılıyor. Güneşli Şehir'e Afrika'dan geldi. Annesi veteriner, babası da Zencefil Fırın adlı efsanevi pastanenin sahibi.

EN SEVDİĞİ HAYVAN: Afrika karıncaları.

İSİM: Patty Plum

YAŞ: 9

ÖZELLİKLER: Koyu renkte kaskabarık kıvrıkcık saçları ve kırmızı gözlükleri var. Grubun entelektüeli. Tüm zamanını ders çalışarak geçiriyor. Yeşil Yaşam'da botanist olan amcası Ben ile yaşıyor.

EN SEVDİĞİ HAYVAN: Köpekler ve nesli tükenmekte olan tüm türler.

İSİM: Sara Fisher

YAŞ: 9

ÖZELLİKLER: Erkek kardeşi ve deniz bilimci annesiyle yaşıyor. Denizle ilgili her şeyi tutkuyla seviyor ve eski fotoğraf makinesini asla yanından ayırmıyor.

EN SEVDİĞİ HAYVAN: Yunuslar ve tüm balıklar.

İSİM: Peter Fisher

YAŞ: 8

ÖZELLİKLER: Ablası ve deniz bilimci annesiyle yaşıyor. Tatlıya bayılıyor, özellikle de Zencefil Fırın'ın şekerli çöreklerine.

EN SEVDİĞİ HAYVAN: Bukalemunu Arturo.

YESİL YAŞAM

1. Bay Sullivan'ın çiftliği
2. Kuş bilim bölümü
3. Meteoroloji bölümü
4. Deniz bilim bölümü
5. Kütüphane
6. Sürüngenler
7. Konferans salonu
8. Böcekler
9. Veterinerlik bölümü
10. Kaktüs bahçesi
11. Japon bahçesi
12. Astronomik gözlemevi
13. Tropikal sera
14. Orkide serası
15. İn
16. Botanik bölümü
17. Çölleri

PALMIYELER

16

17

AMERIKAN
ÇÖLÜ

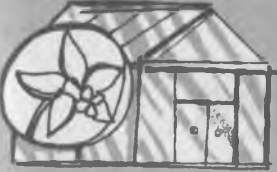

AFRIKA
ÇÖLÜ

GÜNESLİ
ŞEHİR

14

11

12

OFIS

OFIS

OFIS

DENİZ BİLİM

3

4

7

5

B

D

6

GİRİŞ

YAYIN NO: 495

BEYAZ ASLAN YAVRUSU
C. Fiengo & C. Stringer

Özgün Adı: *Moon Il Leone Bianco*

© Edizion Piemme S.p.A, 2008
© Atlantyca S.p.A., Via Leopardi 8-20123 Milano-Italia
© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 16228

1. Basım, Nisan 2012

ISBN: 978 - 605 - 5506 - 95- 7

Yayın Yönetmeni: *Ümit Derinöz*
Yayına Hazırlayan: *Nurten Hatırnaz*

Resimleyen: *Barbara Bongini*

Baskı: *Yaylacık Matbaası*

Litros Yolu Fatih San. Sit. No: 12/197-203 Topkapı

Tel: (0212) 612 58 60

Kapak Baskı: *Şekil Ofset*

Cilt: *Yedigün Mücellithanesi*

BİLGE KÜLTÜR SANAT

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İSTANBUL

Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74

bilge@bilgeyayincilik.com www.bilgeyayincilik.com

C. Fiengo & C. Stringer

BEYAZ ASLAN YAVRUSU

Resimleyen
Barbara Bongini

İtalyancadan Çeviren
Ceylan Özçapkın

B®
BİLGE
KÜLTÜR
SANAT

Denizden gelen Gilda'ya

C. F.

Wilma ve onun vazgeçilmez tavşanlarına

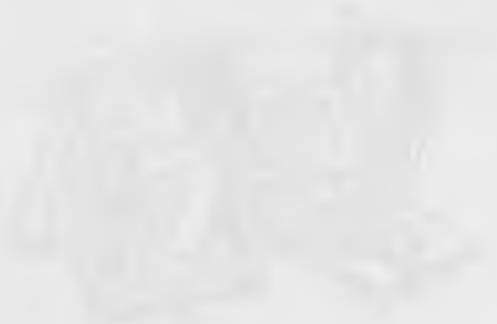
C. S.

İÇİNDEKİLER

1. Baobap Ağacı Altında Şekerli Sıcak Çörekler	11
2. Yılan Gibi Biri	21
3. Kahvaltıda Karınca	31
4. Hayvan Dedektifleri	43
5. Diken Örtüleri	51
6. Tesadüf Diye Bir Şey Yoktur	59
7. Bilgi İşlem Merkezinde Fırtına	69
8. Arşimet'in Teorisi Gibi Kolay	77
9. Ben Perseus Star, Memnun Oldum	87
10. Biz Hayvan Dedektifleri'yiz	101
Hayvan Dedektifleri'nin Araştırmaları	113

MEMORANDUM

MEMORANDUM FOR THE RECORD

SUBJECT: [Illegible]

1. [Illegible]

2. [Illegible]

3. [Illegible]

4. [Illegible]

5. [Illegible]

6. [Illegible]

7. [Illegible]

8. [Illegible]

9. [Illegible]

10. [Illegible]

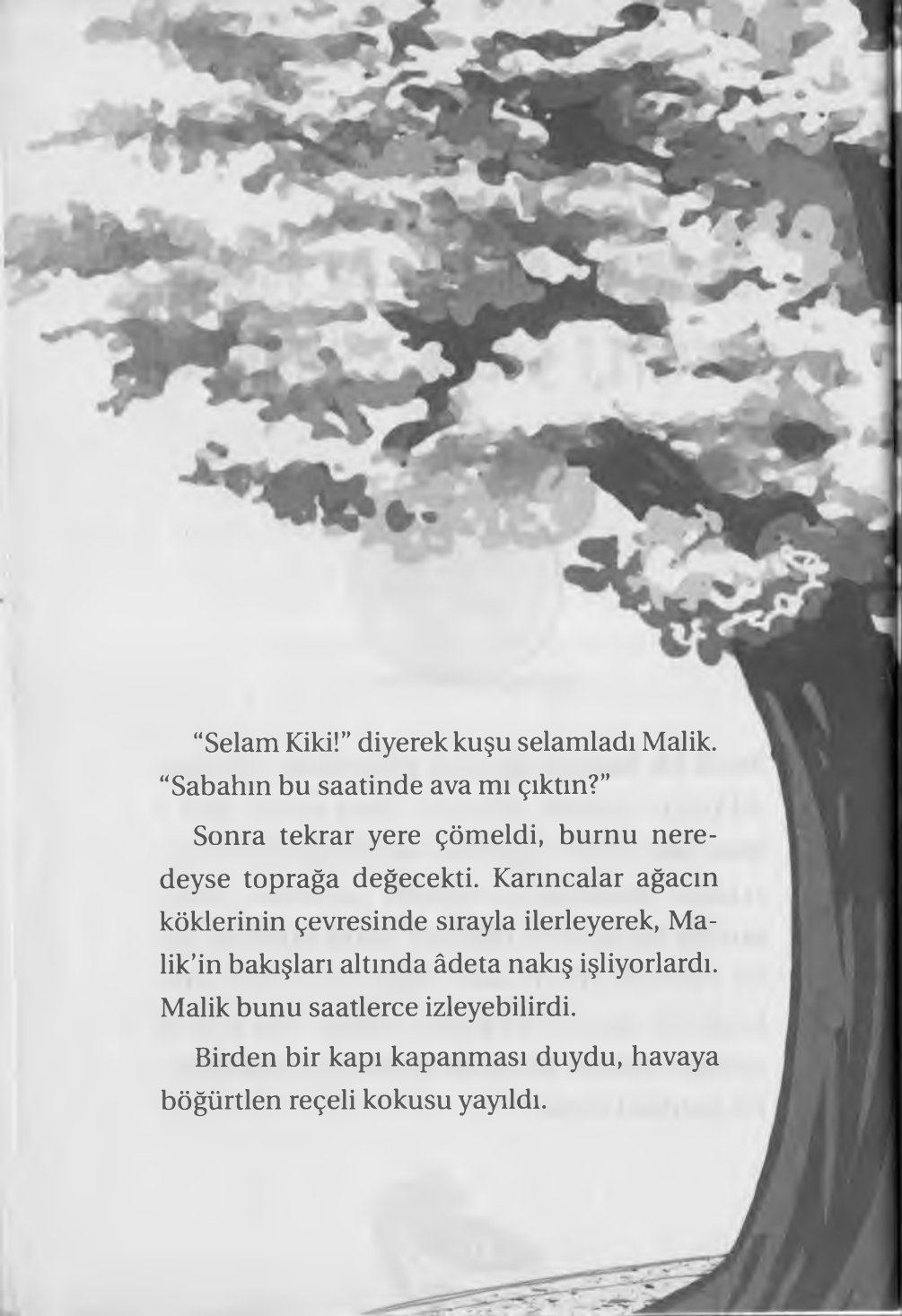
1

BAOBAP AĞACI ALTINDA ŞEKERLİ SİCAK ÇÖREKLER

Malik bir baobap ağacının gölgesinde oturmuş, dikkatlice toprağı izliyordu. Hava sıcaktı ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Güneş ışığı dal ve yaprakların arasından süzölmeye çalışırken etrafta mutlak bir sessizlik hâkimdi. Malik duyduğı ani bir hışırtyla yukarı baktı: Ağacın yeşillikleri arasında bir tukanın sarı gagasını gördü. Kuş hemen uçmaya başladı, ileri doğru hamle yaparak alılının üzerine kondu.

“Selam Kiki!” diyerek kuşu selamladı Malik.
“Sabahın bu saatinde ava mı çıktın?”

Sonra tekrar yere çömeldi, burnu neredeyse toprağa değecekti. Karıncalar ağacın köklerinin çevresinde sırayla ilerleyerek, Malik’in bakışları altında âdeta nakış işliyorlardı. Malik bunu saatlerce izleyebilirdi.

Birden bir kapı kapanması duydu, havaya böğürtlen reçeli kokusu yayıldı.

BİRİNCİ BÖLÜM

“Malik, seradan çık!” diye bağırdı bir ses. “Şekerli sıcak çörek getirdim. Fırından yeni çıktı!”

Tropikal bahçenin kocaman cam kapılarından sızan güneş, Güneşli Şehir’in tavanlarını aydınlatıyordu.

Çocuk ayağa kalktı, sırt çantasını alıp seranın dışındaki babasının yanına geldi.

Her cumartesi sabahı kahvaltıdan önce, Malik çok sevdiği karıncalarını kontrol etmeye gelirdi. Tıpkı doğduğu Afrika’da yaptığı gibi.

Babasının pastanesi Zencefil Fırın’ın spesyali olan şekerli çörekten bir ısırık aldı ve labirent gibi koridorlarda yürümeye koyuldu. Yeşil Yaşam adlı doğa merkezinde hareket başlamıştı bile: Botanistler, jeologlar, deniz biyologları ve zoologlar, laboratuvarlara girip çıkarken hararetle konuşuyordu.

Veterinerlik bölümüne gelerek kapıyı açtı. Teni çikolata rengine, başında sayısız örgüler olan bir kadına seslendi: “Anne selam!”

“Selam Malik, nerelerdeydin?” diye sordu yazı masasından bir kitapçığı alırken. “Ben kaçıyorum.

Beklediğimiz yavru dün gece geldi, ben de gidip işe koyulmalıyım!”

Ve oğlunun yanağına bir öpücük kondurarak odadan çıktı.

Tam o sırada, oradan biraz uzakta, kaskabarık kıvrıcık, koyu renk saçlarıyla kırmızı gözlüklü bir kız, Fisher’lerin kapısını çalıyordu. Dışarıda on beş dakikadan fazla beklemişti ama Peter ve Sara henüz ortalıkta yoktu.

Yeşil ve maviye boyalı küçük evin içinden bir ses geldi: “Kapı açık!”

Patty, Fisher kardeşleri yalnızca birkaç haftadır tanıyordu ve bu evlerine ilk gidişiydi.

Kapıyı utangaç bir şekilde itti. “Girebilir miyim?” diye sordu büyük bir oturma odasına girerken.

Odanın ortasında iki büyük kırmızı koltuk, arkalarında da tavana kadar uzanan kocaman bir kitaplık vardı. Ahşap bir sehpanın üzerinde bir yığın dergi ve bir sürü eski harita duruyordu. Mobilyaları

BİRİNCİ BÖLÜM

ve dünyanın dört bir yanından gelmiş gibi duran garip eşyaları tamamlıyorlardı.

Patty etrafına merak dolu gözlerle baktı. Duvarlara asılmış bir sürü kartpostal, deniz manzaralı resim ve aile fotoğrafları vardı. Özellikle bir fotoğraf dikkatini çekti: küçük bir teknede Peter ve Sara, sarışın ve sevimli bir kadına sarılmış gülümsüyorlardı. Omuzlarından siyah bir balina kuyruğu gözüktüyordu.

Tam o anda fotoğraftaki kadın merdivenlerde belirdi.

“Selam! Sen Patty olmalısın,” dedi kızı omuzlarından tutarak. “Çocuklar şimdi iniyor.”

Ve cevap vermesine fırsat bırakmadan, içinde papağan balığı olan bir kavanozu kızın ellerine tutuşturdu.

“Ben piranalara yem verirken bir süre şunu tutabilir misin?” diye sordu Yeşil Yaşam’da deniz biyoloğu olarak çalışan Jane Fisher.

“Ne tatlılar!” dedi Patty. “Karayıplardan geldiler, değil mi?”

“Sara, Peter! Arkadaşınız geldi!” diye bağırdı kadın mutfağa girerken.

Üst katta Fisher kardeşler, kesinlikle hazır olmalarına rağmen koro halinde cevap verdiler:

“Hazırız!”

Peter bir yandan dişlerini fırçalayıp bir yandan da ayakkabılarını bağlamaya çalışırken, Sara fıldır fıldır aynı renkte iki çorap arıyordu.

“Arturo’yu da al,” dedi Peter ablasına.

“Lafa bak! Nereye kaybolduğunu biliyorsan...” diye homurdandı dolabını karıştırırken.

“Ah, işte burada.”

Tişört çekmecesindeki bukalemun, sarı gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Peter, Arturo’yu dolabımda istemediğimi kaç kere söylemem gerekiyor!” diye söylendi kız. Bukalemunu kollarına almış odadan çıkıyordu.

Kardeşi banyonun kapısından uzandı. Sarı saçları her zamankinden daha dağınıktı ve hâlâ kot pantolonunun üzerinde ters giydiği pijama üstü vardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

“Ama orası en sevdiği yuvası, biliyorsun,” diyerek kendini savundu. Pijamasının üstünü çıkarıp temiz bir tişört giydi, sonra merdivenlerdeki ablasının yanına gitti.

Peter ve Sara salona geldiklerinde, arkadaşları Patty'nin elinde hâlâ balık kavanozu vardı.

“Nihayet,” diye karşıladı Patty.

“Görünüşe göre annemizle tanışmışsın. Onun için tüm gün boyunca deniz canlılarının ortasında bulunmak yeterli değil, bu evi de bir akvaryuma çevirdi!” diyerek güldü Sara. Uzun ve inceydi ve her zamanki gibi kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Uzun bir atkuyruğu yaptığı düz saçları omuzlarına düşüyordu.

Patty sabırsızca arkadaşlarına baktı.

“Hemen çıkmalıyız. Yavru dün gece geldi ve onu görebilme izni aldık!”

Bayan Fisher mutfaktan gelip balıkları Patty'nin elinden aldı.

“Haydi gidin artık,” dedi çocukları kapıya kadar geçirirken. “Daha sonra Yeşil Yaşam'da görüşürüz.”

Üç arkadaş, uzun sokağı tam yürümeye başlamışlardı ki, Sara bir anda durup sırt çantasını karıştırmaya başladı.

“Ah olamaz, filmleri unuttum! Bekleyin beni,” dedi arkasını dönüp tekrar eve giderken.

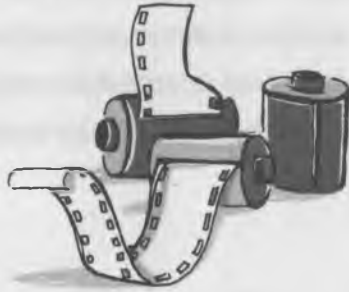
Patty gülümseyerek Peter’e baktı: “Dijital çağda olduğumuzu ona daha söylemediniz mi?”

2

YILAN GİBİ BİRİ

Peter, Sara ve Patty, tepeciğın üzerine çıkan yolun son virajını da döndükten sonra, Yeşim Yaşam karşılarında belirdi. Bu devasa ve asimetrik bina, en modern malzemelerle inşa edilmişti: Fantastik filmlerden fırlamış gibi duran ve tuhaf şekilli metal zeminli merdivenleri, kalın camlar izliyordu. Bitkiler ve hayvanlara büyük özen gösteren ve gezegenimizle ilgili bilgileri derinleştirip onu korumak için

İKİNCİ BÖLÜM

yeni teknikler üzerinde çalışan, dünyanın dört bir yanından gelen uzman bilim adamlarıyla ve atmosferiyle, Yeşim Yaşam en ileri düzey merkezlerden birisiydi.

Peter ve Sara bu devasa binanın her köşesini avuçlarının içi gibi biliyorlardı. Anneleri burada uzun yıllardır deniz biyoloğu olarak çalışıyordu ve iki kardeş küçüklüklerinden beri buraya gelerek laboratuvarlar, bahçeler ve tropikal ormanlar, sulak alan veya çöl gibi birçok doğal yaşam alanının

kurulduğu salonların arasında kaybolurlardı. Sadece bu kadar da değil, Yeşil Yaşam'a her zaman uzman veterinerlerin ilgilendiği hayvanlar gelip giderdi.

Arkadaşları Patty ise Güneşli Şehir'e birkaç ay önce gelmişti. Doğa merkezinde çalışan botanist amcasıyla yaşıyordu. İki de meteorolog olan anne ve babası, sürekli inanılmaz yerlere seyahat ediyorlardı: Örneğin şu anda iklimsel değişimler üzerine çalışmalar yapmak için Kuzey Kutbu'nda bulunuyorlardı ve daha en az  ay kalacaklardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Sara, Patty ve bir omzunda Arturo olan Peter, giriş kapısını geçip ana girişe çıkan büyük merdivenleri tırmandılar. Burada, renkli evleri ve her zaman dolu olan küçük meydanıyla, tüm Güneşli Şehir ayaklar altındaydı.

“Kıpırdayalım,” dedi Patty. “Daha önce hiç beyaz aslan görmedim. Ya siz?”

“Ben de. Düşünsenize, dünyada doksan tane bile kalmamış! Üstelik bu bir yavru. Bir dişi aslan. Adı da Ay çünkü ay gibi bembeyaz. Kim bilir ne kadar narindir...” diye araya girdi Sara. Yanından asla ayırmadığı eski fotoğraf makinesine film takıyordu.

“*Narin* mi? Tabii canım,” diye güldü Patty. “Senin yerinde olsam yine de onu sinirlendirmeye bakardım! Hayvanat bahçesinde doğmuş ama gerçek bir Afrika aslanı. Zaten yarından sonra onu Afrika’ya geri götüreceklermiş.”

“Yani serbest mi bırakacaklar?” diye sordu Peter.

“Evet, aldıkları hayvanat bahçesi onu geri almak için çok uğraşsa bile.”

Giriş geçtikten sonra üç arkadaş, cam avizelerle aydınlanmış holü koşar adım geçip veterinerlik bölümüne doğru ilerlediler.

Kırmızı bir kapının önünde durdular ve “giriş yasak” yazısına rağmen içeri girmeye davrandılar.

Tam o anda, uzun beyaz bir önlük giyen kır saçlı bir adam kapıyı açtı.

“Ne işiniz var sizin burada?” diye sordu neredeyse çocukların üzerine gelirken.

“Beyaz aslanı görmeye geldik,” dedi Sara. Veterinerlik bölümünün ciddi müdürü Bay Snake’i* hemen tanıdı.

“Amcam bugün gelebileceğimi söylemişti,” diye açıkladı Patty aceleyle.

“Bugün mü? Rüyanızda görürsünüz!” dedi açık sinirlenmiş olan adam. “Daha yeni geldi. Önce muayene etmeliyiz. Zaten içerisi kalabalık, bir de üç çocuğun ayaklarımızın altında dolaşması eksikti.”

* Ç.N. İng. Yılan.

İKİNCİ BÖLÜM

“Ama nasıl olur? Düşünmüştük ki...” diye açıklamaya çalıştı Peter.

“Gidin buradan,” diyerek sözünü kesti müdür. “Olmaz dedim ya!” Kapıyı çarpıp koridorda aceleyle yürümeye koyuldu.

Bir süre üçü de ağzını açmadı. Bölümün kapısına şaşkın bir şekilde bakakalmışlardı.

“Bir Bay Snake eksikti,” diye mırıldandı sonunda Peter. “Yılan gibi adam.”

“Peki ya şimdi ne yapıyoruz? İnde toplanalım mı?” diye sordu Sara.

“Olur, ama yarın geri geliyoruz.”

Neyse ki Yeşil Yaşam’da, onları Bay Snake’in bile bulamayacağı bir yer vardı. Onlar buraya İn adını vermişti. Tropikal seranın bir köşesinde, eski bir mango ağacından düşmüş kalın bir yaprak örtüsünün altında bulunuyordu. Orayı Peter ve Sara, çizgi roman, yiyecek stoku, yastık ve kilimlerle dolu küçük bir sığınağa çevirmişti.

Tam gitmek üzerelerdi ki, Peter korkuya kapıldı. “Sara, Arturo seninle mi?”

Kız gözlerini kocaman açtı. “İyi de bir dakika önce omzunda duruyordu...”

“Hay aksi, hep yanlış zamanlarda renk değişti-riyor!” diye homurdandı Peter etrafına bakarken.

Bukalemun ortalıkta görünmüyordu.

“Belki de Bay Snake kapıyı açınca veterinerlik bölümüne girmiştir,” dedi Patty. Her zaman her şeye mantıklı bir açıklaması vardı.

“Hay aksi, hep yanlış yerlere girip duruyor!” diye hayıflandı yine Peter. “Peki şimdi kim gidip alacak onu?”

“Bay Snake geri dönmeden hemen içeri girelim,” dedi Sara. Kırmızı kapıyı itip göz ucuyla bakmak için kafasını içeri soktu.

“Deli misin? Bizi yakalarsa yanarız!”

Sara hiç dikkate almadı. “Kimse yok,” diye fısıldadı odaya girerken. Peter ve Patty peşinden içeri girdiler. Kendilerini bir laboratuvarın ortasında buldular, her yerde dosyalar ve metal dolaplar vardı. İçeride kimse yok gibiydi. Üç arkadaş hemen bukalemunu aramaya koyuldular.

İKİNCİ BÖLÜM

Masanın altında Arturo'yu ararlarken, bir kütüphanenin arkasından gelen sesleri duydular.

Çıt çıkarmamaya çalışarak kıpırdamadan kalamadılar. Endişeli bir ses tonuyla konuşan bir kadın sesi geliyordu.

“Çok dikkat etmek gerekiyor,” diyordu. “Bu çok hassas bir durum... aslan sürekli gözetim altında.”

“Haklısın Ginger,” diye cevapladı bir adam. “Bu arada, bekçi bana bu sabah ne dedi biliyor musun? Dün gece alarm sebepsiz yere çalmaya başlamış. Garip, değil mi?”

“Müdüre bundan bahsetmeliyiz,” dedi kadın. Çalışma arkadaşıyla birlikte bölümün çıkışına doğru ilerliyorlardı.

Önlerinden geçen iki veterinerin bacaklarını gören üç arkadaş nefeslerini tuttu. Patty onları görebilmek için hafifçe başını uzattı, ama görebildiği tek şey kadının kafasındaki örgülerdi.

Kapı kapandıktan sonra Peter, Patty ve Sara dilleri tutulmuş bir biçimde birbirlerine baktılar. Bir süre daha masanın altında iki büküm durdular ve

odanın boşaldığından emin olduktan sonra saklandıkları yerden çıkıp çıkışa koştular.

Tam çıkışta, bir anda durmak zorunda kaldılar: Çok sinirli olduğu her halinden belli olan esmer bir çocuk yollarını kesmişti ve elinde de ensesinden tuttuğu Arturo vardı.

1. Introduction
2. Methodology
3. Results
4. Discussion
5. Conclusion

The first part of the study focuses on the theoretical framework. It discusses the importance of understanding the underlying mechanisms of the phenomenon being studied. The methodology section describes the experimental design and the data collection process. The results section presents the findings of the study, which show a significant correlation between the variables investigated. The discussion section interprets these findings in the context of existing literature. Finally, the conclusion summarizes the main points and suggests directions for future research.

3

KAHVALTIDA KARINCA

Peter, ona suçlu gözlerle bakan bukalemununa yaklaştı. “Arturo, buradasın! Nereye kayboldun sen?”

“Ah, demek ki bu kaçak *sizin*,” dedi çocuk buz gibi bir sesle.

“Şey, aslında *onun*,” dedi Patty ve Sara, Peter’i göstererek.

“Kimin olursa olsun, girmemesi gereken bir yere girdi,” diye devam etti çocuk. “Onu böcek

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

odasında buldum. Kendine bir karınca ziyafeti çekiyordu!”

Peter gücenmiş bir halde Arturo’yu aldı ve hayvanı okşayarak omzuna koydu. “Aslında o sadece patates kızartması yer. Belki biraz da sinek... ve sadece ketçapla.”

“O zaman karınca yuvalarını nasıl yıktı? Bir tane bile kurtulamadı! *Dorylus* karıncalarının tekrar yuva yapması aylar sürecek... Ayrıca, bildiğim kadarıyla dışarıdan hayvan getirmek yasak.”

Sabrını kaybeden Sara araya girdi: “Sen kim oluyorsun? Özellikle de, kurallarla ilgili ne biliyorsun ki? Seni daha önce hiç burada görmedik.”

“Adım Malik. Güneşli Şehir’e bir ay önce geldim: Kenya’da yaşıyordum, ama şimdi annem burada veteriner olarak çalışıyor.”

Patty’nin yüz ifadesi anında değişti. “Veteriner mi?” diye sordu en güzel gülümsemesini takınarak. “O zaman şu anda aslan yavrusuyla birlikte!”

Çocuğun cevap vermesine fırsat olmadı: Kori-dorda aceleci ayak sesleri yankılandı.

“Bay Snake! Haydi çocuklar... kaçalım,” diye uyardı Peter.

“Herkes ine!” dedi Sara. Malik’i kolundan tutmuş, kendileriyle birlikte sürüklüyordu.

İn, tropikal seranın en saklı köşesinde bulunuyordu ve oraya ulaşmak için ana binadan çıkıp, dünyanın dört bir yanından gelen binden fazla kaktüs çeşidinin bulunduğu bahçeden geçmek gerekliydi. Seraya giren Peter, Sara, Patty ve Malik, tropikal bitkiler bölümünü arkalarında bıraktı. Sonra tropikal bahçenin bölümlerini birbirine bağlayan çok sayıdaki köprülerden birini geçtiler. Devasa boyuttaki eğrelti otu perdesinin arasından, eski mango ağacının sarkan yaprakları görünüyordu. O dalların altında, tüm ekipmanların olduğu gizli bir sığınağın bulunduğu kimsenin aklına gelmezdi.

“Vay be!” diye bağırdı Malik. Kalın yaprak örtüsünün içinden geçiyordu. “Burası gerçekten de gizli bir sığınak. Tek başınıza mı yaptınız?”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Evet,” diye cevapladı Patty. “Burası bize ait ve bahse girerim ki varlığından annenin bile haberi yoktur,” dedi umursamaz bir edayla. “Veteriner mi demiştin?”

Malik başını salladı, hâlâ söyleyecek kelime bulamıyordu.

Patty, Sara ve Peter’e bir bakış attı. “Küçük aslançığın geldiği için heyecanlıdır...”

“Yani, evet,” dedi Malik. Bu arada Patty ona kalın bir yastığın üzerinde yer açıyordu.

“İşini seviyor mu?” diye sormaya devam etti Patty. “Sana her şeyi anlatıyor mu?”

Malik cevap veremeyecek kadar İn’le meşguldü. Etrafa bakarak, “Burası gerçekten de iyiymiş!” diye iç çekti.

“Haklısın,” diye onayladı Sara. “Ve Patty’nin de dediği gibi, bizden başka kimse burayı bilmiyor.”

“Artık içeri girdiğine göre sırrımızı saklamalısın,” dedi Peter, Sara ve Malik’in arasına otururken. Sonra gülümseyerek bağırdı: “Kulübümüze hoş geldin Malik!”

“Teşekkürler,” diye geveledi Malik. Elini kıvrıcık saçlarının arasından geçiriyordu. “Peki bu kulübün adı ne?”

Peter omuzlarını silkti. “Aslında henüz bir isim düşünmedik,” dedi sarmaşığa asılmış sepetten bir tablet çikolata alırken.

Bu arada, Patty ayağa kalkmış, iki dal arasına yerleştirilmiş ve kütüphane olarak kullanılan bir tahta kutuyu karıştırmaya başlamıştı.

“Daha yeni geldiğini düşünürsek, Yeşil Yaşam’la ilgili bilmen gereken çok şey olduğuna eminim!” dedi Malik’e dönerek. Sonra kalın bir rulo kâğıt alıp, kilimin ortasına açtı.

Malik, “Aslına bakarsanız her bir yanını iyice öğrendim,” diye karşı çıktı.

“Bu kadar kısa sürede mi?” diye şaşırdı Sara.

“Biz yıllardır buradayız, yine de her şeyini bilmiyoruz...”

Patty kâğıdın üzerine eğildi. “İşte merkezin detaylı bir haritası,” diye açıkladı. “Gizli geçitleri, kestirme yolları ve sığınakları belirledik...”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Bunların hepsini bilen sadece Arturo!” dedi Peter. Bukalemunun en sevdiği yiyecek olan kırmızıbiberli bir cips paketini açıyordu. “Ama merak etme Malik, daha iyi rehberlere denk gelemezdin.”

Çocuk haritaya hızlıca bir göz attıktan sonra tekrar etrafına bakmaya başladı. Yuvarlak biçimdeki odadaki dalların arasına, kitaplıklar ve ağzına kadar dolu raflar yerleştirilmişti. Bir bölüm sadece çizgi romanlara ayrılmıştı, başka bir bölümde kitaplar ve ansiklopediler vardı, tam karşısında da üzerinde bir yığın fotoğraf, film negatifleri ve onlarca fotoğraf makinesi filminin durduğu bir masa vardı. Tavandan sarkan sepetlerin içi her çeşit abur cuburlarla doluydu. Renkli yastıkların arasında, mango ağacının gövdesine ve kalın dallarından birine halatla bağlanmış bir hamak vardı. Tonozlu tavandan sarkan zümrüt yeşili kalın yaprakların uçlarında, mis gibi kokan meyveler vardı.

“Mango ister misin?” diye sordu birden Sara. Malik’in dikkatini çekmek istemişti.

Çocuk bir tane koparıp haritanın başına çömeldi.

“Eminim aslanın odası burasıdır, laboratuvara yakın olan,” dedi Patty. Bir parmağıyla veterinerlik bölümünün bir köşesini gösteriyordu.

“Öyle diyorsa, emin ol ki öyledir,” diyerek gü-lümsedi Peter, Malik’e göz kırparken. “Patty her şeyi bilir, grubun çalışkanıdır.”

Malik şaşırmişti. “Yani daha aslanı görmediniz. Peki veterinerlik bölümüne girmenize nasıl izin verdiler?”

Üç arkadaş birbirlerine mahcup gözlerle baktı.

“Aslında, biz...” diye başladı Sara bir bahane ararken.

“Gizli gizli girdik,” diyerek araya girdi Peter. Sonra bir an tereddüt etti. Malik’e güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu, sonuçta daha yeni tanışmışlardı.

Oysa ki Patty’nin hiç şüphesi yoktu. “Bu arada beyaz aslanla ilgili konuşan iki veterineri duyduk,” diye ekledi. “Endişeli gibi bir halleri vardı, sanki Ay

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

tehlikedeymiş gibi. Belki annen daha fazlasını biliyordur... Ayrıca, beyaz aslan çok nadir bulunan bir türdür ve onu kaçırmak isteyen biri çıkarsa şaşırمام. Bir kitapta okumuştum, 75 bin dolardan fazla değeri varmış!”

Sara Malik'e dönerek güldü: “Gördüğün gibi, Patty gizemli olayları hemen görür.”

Patty hiçbir şey olmamış gibi devam etti: “Küçük aslancık sürekli gözetim altındaymış, siz de duydunuz! Bay Snake de her zamankinden daha gergin gibiydi.”

“Daha nefret dolu demek istedin galiba!” Peter kahkaha atmıştı.

Patty kırmızı gözlüklerini düzeltti. “Bence bunun altında bir iş var...” diyerek ısrar etti. “Ve dün gece alarm çaldıysa, belki de birisi merkeze zorla girmeye çalışmıştır. Bence araştırmaya başlasak iyi olur.”

“Eh, madem öyle, en azından karnımızı doyuuralım!” diye bağırdı Peter. Sepetlerden birine doğru yönelmişti.

Malik bir öneride bulundu: “İsterseniz babamın böğürtlenli çöreklerinden artmıştı... mutfakta olması lazım.”

“Böğürtlenli çörek mi? Haydi yürüyün o zaman!” dedi diğerleri. Ağızları sulanmıştı.

Hemen sonra hep birlikte İn'den çıktılar.

The following information is provided for your reference. The data is based on the most recent available information and is subject to change without notice. The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service.

The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service. The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service.

The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service. The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service.

The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service. The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service.

The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service. The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service.

The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service. The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service.

The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service. The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service.

The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service. The information is provided for informational purposes only and does not constitute an offer or recommendation of any financial product or service.

4

HAYVAN DEDEKTİFLERİ

Veterinerlik bölümünün kaktüs bahçesine bakan bir odasında minik aslan yavrusu, Malik'in annesi olan Ginger Aye'nin şefkat dolu dokunuşlarının tadını çıkarıyordu. Doktor hanım hayvanın muayenesini bitirip onu kucağına almıştı.

"Her şey normal görünüyor," dedi Bay Snake. Masanın başında oturmuş test sonuçlarını inceliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Harika, o zaman Afrika’ya dönmeye hazırsın,” dedi kadın minik yavruyu yatağına yerleştiren. “Şimdi geriye kalan tek şey Kruger Ulusal Parkı’na alınması için Cape Town’a yazı yazmak.”

Kadın tam elektronik postayı göndermişti ki Jane Fisher içeri girdi.

“Merhaba!” diye selam verdi. “Yeni misafirimiz nasıl bakalım?” diye sordu aslanın süt beyaz başını okşarken.

Müdür saatine baktı. “Sağlığı yerinde. Şimdi onu besleyebiliriz.”

“O zaman mutfağa gidip Bayan Polly’yi çağır-
yım,” dedi deniz bilimci.

Bay Snake ve veteriner ayağa kalktı. Koridora açılan kapının ardından garip bir ses geliyordu.

Sara ve Peter’in annesi endişelenmişti. “Kim o?” diye sordu.

Müdür şaşkın şaşkın etrafına baktı. “Anlamıy-
orum... Bugün bölüme giriş yasak, yalnızca biz ol-
malıyız.”

Ginger kontrol etmek için koştu, fakat dışarıda kimsecikler yoktu. Sonra, en az onun kadar şaşır- mış olan Bay Snake'e baktı. İki de bu gürültünün ne olduğunu anlayamamıştı.

Peter elini tepsiye uzatmıştı. "İnanamıyorum!" diye bağırdı. "Baban Bay Sinclair, Zencefil Fırın'ın sahibi, efsanevi böğürtlenli çöreklerin mucidi!"

Malik şaşkın şaşkın ona baktı. "Babamın pasta- nesini biliyor musun?"

"Biliyor muyum? Orası benim ikinci evim!"

Sara gülerek araya girdi: "Kardeşim, Arturo ile birlikte oraya taşınmayı düşünüyordu. Değil mi Peter?"

Çocuk itiraz etmek istedi ama ağzı fazlasıyla do- luydu.

"Hayır, bana o bukalemundan bahsetmeyin!" diye homurdandı Malik. "Bugün karınca odasına yeteri kadar zarar verdi."

Adının geçtiğini duyan Arturo, Peter'in önüne koyduğu kırıntı tabağından bakışlarını kaldırıp, masum bir ifadeyle Malik'e baktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sahibi onu korumak için araya girdi: “Arturo’nun çok sofistike zevkleri var demiştim, kendisi böcek sevmez.”

“O zaman bukalemununla anlaşamayacağız,” dedi Malik. Ben böceklere *bayılırım*, hiç ayırım yapmam; arılar, çekirgeler, kınkanatlılar... Onları izlerken ne kadar çok şey öğrenebileceğimizi bilmiyorsunuz.”

“Evet, tabii, ben de her öğlen oturup sineklerle konuşurum, acayip güzel fıkralar biliyorlar!” dedi Peter.

“Keser misiniz şunu? Düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var,” diyerek araya girdi Patty. Uzun mermer tezgâha oturmak üzereydi. “Beyaz aslan tehlikede olabilir.”

Dördü birden mutfığa girdiklerinden beri, kıvrıkcık siyah saçlı kız başka bir şey dememişti.

Arkadaşları bakışlarını havaya kaldırıp hep bir ağızdan bağırdı: “Yeter Patty!”

“Bir çörek yiyip rahatlasana,” diyerek tavsiye verdi Sara. Uzun, metal bir tabureye oturmuştu.

Mutfak, büyük ve sekizgen bir odaydı. Birçok bölümün koridorlarına bağlanan kapıları vardı. Ortadaki mermer zeminli yuvarlak bölüm bir adayı andırıyordu. Çevresi boyunca uzun tabureler ve etrafındaki dolaplarda her türlü hayvan yemi vardı. Burası aslında veterinerlik bölümünün deposu olarak kurulmuştu ama Yeşil Yaşam laboratuvarlarının tam ortasındaki konumu dolayısıyla, tüm bilim adamlarının buluştuğu ortak bir alana dönmüştü. Gerçekten de oradan geçen herkes, ya kısa bir mola vermek ya da bir şeyler atıştırmak için duruyordu. Bu yüzden orta bölüme küçük yuvarlak masalar, kahve makineleri ve her zaman dolu olan büyük bir buzdolabı konmuştu.

Dört arkadaş on dakikadır burada oturuyorlardı ki, veterinerlik bölümünün koridorundan mutfak sorumlusu Bayan Polly geldi. Bir masadaki jeolog grubunu selamladı ve tezgâha doğru ilerledi.

“Merhaba çocuklar,” dedi dört arkadaşına. “Atıştırmamanın saati olmaz değil mi?” Sonra onların yakınında duran büyük bir tabağı almak için uzandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ama...” diye mırıldandı. Tabağın boş olduğunu görmüştü. “İyi de nasıl olur?”

“Bir şey mi var Bayan Polly?” diye sordu Sara tombul kadına. Bayan Polly şaşkın bir ifadeyle başını sallamaya devam ederken, atkuyruğu yaptığı uzun sarı saçları da sallanıyordu.

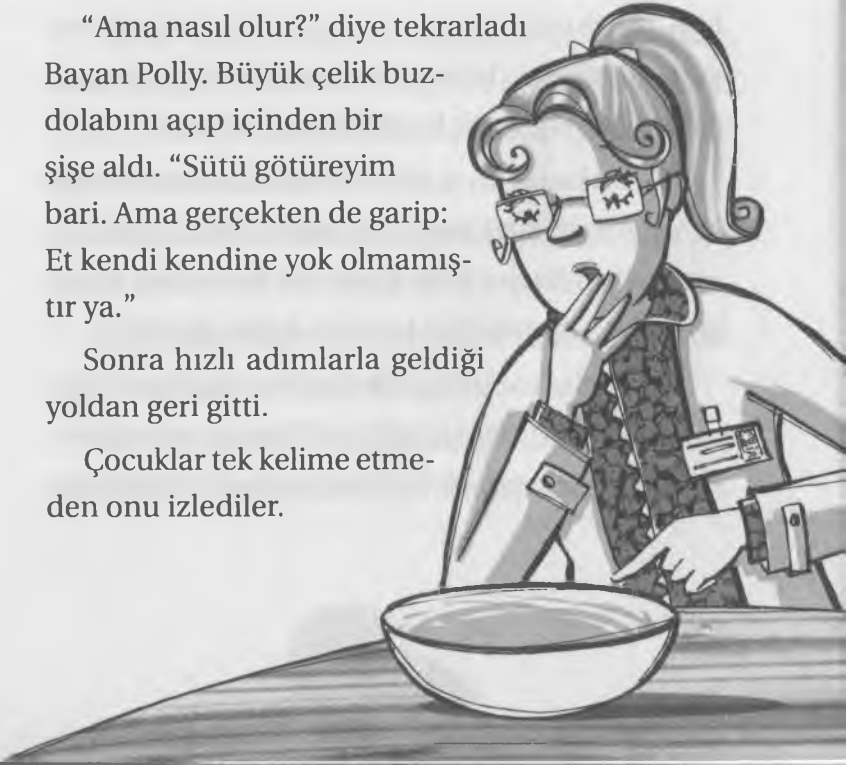
“Siz mi aldınız?” diye sordu gözlerini tabaktan ayırmadan. “Aslan yavrusu için buraya kıyma bırakmıştım. Nasıl bitti?”

“Biz geldiğimizde kimse yoktu, tabak da boştu,” dedi Malik.

“Ama nasıl olur?” diye tekrarladı Bayan Polly. Büyük çelik buzdolabını açıp içinden bir şişe aldı. “Sütü götüreyim bari. Ama gerçekten de garip: Et kendi kendine yok olmamıştır ya.”

Sonra hızlı adımlarla geldiği yoldan geri gitti.

Çocuklar tek kelime etmeden onu izlediler.

İlk konuşan kişi Patty oldu: “Kendi kendine kaybolan et mi?” diye mırıldandı. “Sizi bilemem ama, ben buna inanmam...”

Malik çöreğini bir lokmada yedi. “Yani, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kim almış olabilir ki?”

“Birkaç aç bilim adamı kendilerine hamburger yapmaya karar vermişlerdir!” diyerek güldü Peter. Parmaklarına bulaşan reçeli tişörtüne sildi.

Patty'nin yüzünde kurnaz bir ifade vardı. Biraz durup düşündü, sonra taburesinden kalkıp konuşmaya başladı: “Ne tesadüf, bula bula aslanın yiyeceğini bulmuşlar! Ben diyorum ki, aslanın odasına girip onu etle oyalayıp kaçırmak için yiyeceğini çaldılar.”

Diğer üçü birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

“Yani, olabilir...” diye mırıldandı Peter.

Sara tek kelime etmeden taburesinden inip fotoğraf makinesini kurcalamaya başladı. Sonra taşa yaklaşmış makineyi ayarladı.

“Fotoğraf çekmenin zamanı mı şimdi?” diye homurdandı Patty kızın arkasına geçerek.

Kız gülümseyerek arkasını döndü: “Delil topluyorum. Gerçekten Ay'ı kaçırmak isteyen biri varsa, araştırmaya başlamalıyız.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Patty onu keyifle onayladı: “İyi fikir Sara! Haydi o zaman, hemen işe koyulalım! İlk yapmamız gereken detaylı ve net bir plan. Görevleri bölüştürürüz: Sen Sara, delillerin fotoğraflarını çekersin, Malik de...”

“Ben annemin ağzından biraz laf almaya çalışabilirim,” diye öneride bulundu çocuk. “Minik aslanın odasına girip çıkabilen az insandan biri de o.”

“Ay şimdi güvende işte,” dedi Sara. “Onu kaçırmak isteyen varsa, karşısında bizi bulacak!”

Malik birden heyecanlandı: “İşte kulübümüze bu ismi verebiliriz! Hayvan Kurtarma!”

“Fena değil,” dedi Peter. Sonra aklına bir fikir geldi. “Ben Arturo ile burayı gözetlerim. Bahse girerim hırsız buraya geri gelecektir: Yanında patates olmadan hamburger yenmez... Değil mi Arturo?” dedi, dönüp bukalemununu ararken. Ama küçük arkadaşı ortalıkta yoktu. “Hey, nereye kayboldun?”

Diğer üç arkadaş gözlerini havaya kaldırdı.

“Of, yine renk değiştirmiştir,” diye homurdandı Sara. “Bütün günümüz onu aramakla geçecek...”

Malik kakhaha patlattı. “Yanlış söyledim: Hayvan Kurtarma değil de, biz Hayvan Arama olalım, yani Hayvan Dedektifleri!”

5 DİKEN ÖRTÜLERİ

“Birinci kural: Düşmanımızın beynine girmemiz gerekiyor,” dedi Patty.

En sonunda Arturo’yu bulmuşlardı. Sara birkaç fotoğraf daha çekmiş ve Malik de annesinin yanına gitmiş ama kadın aslanla çok meşgul olduğu için geri dönmüştü. Artık bir an önce işe koyulmaya karar vermişlerdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Patty âdeta uçarak gitmişti. Mutfaktan bir fişek gibi çıkıp, bahçeyi çevreleyen koridoru geçmişti. “Siz Ay’ı kaçırmak istiyor olsaydınız ne yapardınız? Bu, Pisagor’un teoremi kadar net! Saklandığı yeri bulmaya çalışırdınız. İşte biz de bunu yapacağız.”

“Sanki çok kolay iş...” diye yorumladı yanında yürüyen Malik. “Etrafta Bay Snake dolaşırken, veterinerlik bölümüne yaklaşmak zor iş.”

“Çünkü ikinci kuralı bilmiyorsun da ondan: Çevreden dolaşacağız,” diye devam etti kız. “Ana kapıdan girmek zorunda değiliz ki.”

Bahçeye açılan cam kapının önünde duran Sara ekledi: “Bizden iyi kimse de buradaki gizli geçitleri bilemez.”

Patty’nin planı basitti: Küçük aslancığın bulunduğu odayı teftiş edeceklerdi. Eğer Ay veterinerlik bölümünde kalıyorsa odası mutlaka, Yeşil Yaşam’ın ana binasını seralardan ayıran kaktüs bahçesine bakıyor olmalıydı. Patty’nin amcası, botanist Benjamin Plum’un yeri neredeyse her zaman ıssızdı, kız da buradan geçerek beyaz aslancığı bulabilmeyi umuyordu.

Cam kapıyı açmadan önce, Sara kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına baktı. Sonra dört arkadaş kapının dışına çıktılar: Öğlen güneşi bahçenin etrafındaki kalın güneş panellerine vuruyordu, bu yüzden o serin eylül günü neredeyse tropikal bir öğleden sonra gibi hissediliyordu. Patty'nin amcası bu sistemi, kaktüslerini açık havada güneş ışığından faydalanarak büyütebilmek için kurmuştu.

“Rahat olun kimse yok! Bu saatte Ben amca laboratuvarda öğrencileriyle olur,” dedi Patty tokalarını düzeltirken.

Her bir kıtadan gelmiş kaktüslerin bulunduğu bu bahçenin çeşitli bölgelerine, bir patika ağı yayılmıştı. Profesör Plum yıllar boyunca dünyanın çeşitli bölgelerinden numuneler getirmişti. Tüm kaktüs türlerini bir araya toplayacağı günün hayalini kurmuştu hep. Kaktüsler geldikleri yere göre gruplara ayrılmıştı ve her bir tür için çeşitli doğal ortamların iklimleri yaratılmıştı. Her uzunlukta ve her biçimde kaktüs vardı: Meksika kısmında, boyu on metreden yüksek ve parlak yeşil bir renge sahip

BEŞİNCİ BÖLÜM

saguaro kaktüsü göze çarpıyordu, hemen yanında dizilmiş olan boy boy *ekino* kaktüsler ise, iğneyle kaplı toplara benziyordu. Biraz daha ileride, zemindeki taşların ufak bir tepecik yarattığı bir alanda, büyük şamdanlara benzeyen iç içe geçmiş Arizona kaktüsleri, sanki bir kovboy filminden fırlamış gibiydi. Daha da ötede, Jamaika'dan gelmiş olan *disocactus*, pasparlak pembe çiçekler vermişti.

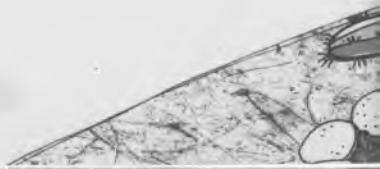
Malik, Sara, Patty ve Peter, Brezilya bölgesine giden yolu geçiyorlardı ki bir ses duyuldu.

“Bu *melokaktüsün* dikenlerini iyice incelemenizi rica ediyorum. Bunların önceden yaprak olduğu, sonradan bitkiyi karnı aç otçullardan korumak için bu şekli almış olmaları çok olası.”

“Ah, olamaz,” diye mırıldandı Patty. Önünü kapatmış olan kaktüslerin arkasından bakmaya çalışıyordu. “Ben amca!”

“İyi ki kimse olmayacaktı,” dedi Peter bitkilerin arasından bakarken.

Dağınık sakallı ve havuç renginde saçları olan genç bir öğretmen, çılgınlar gibi not alan bir grup

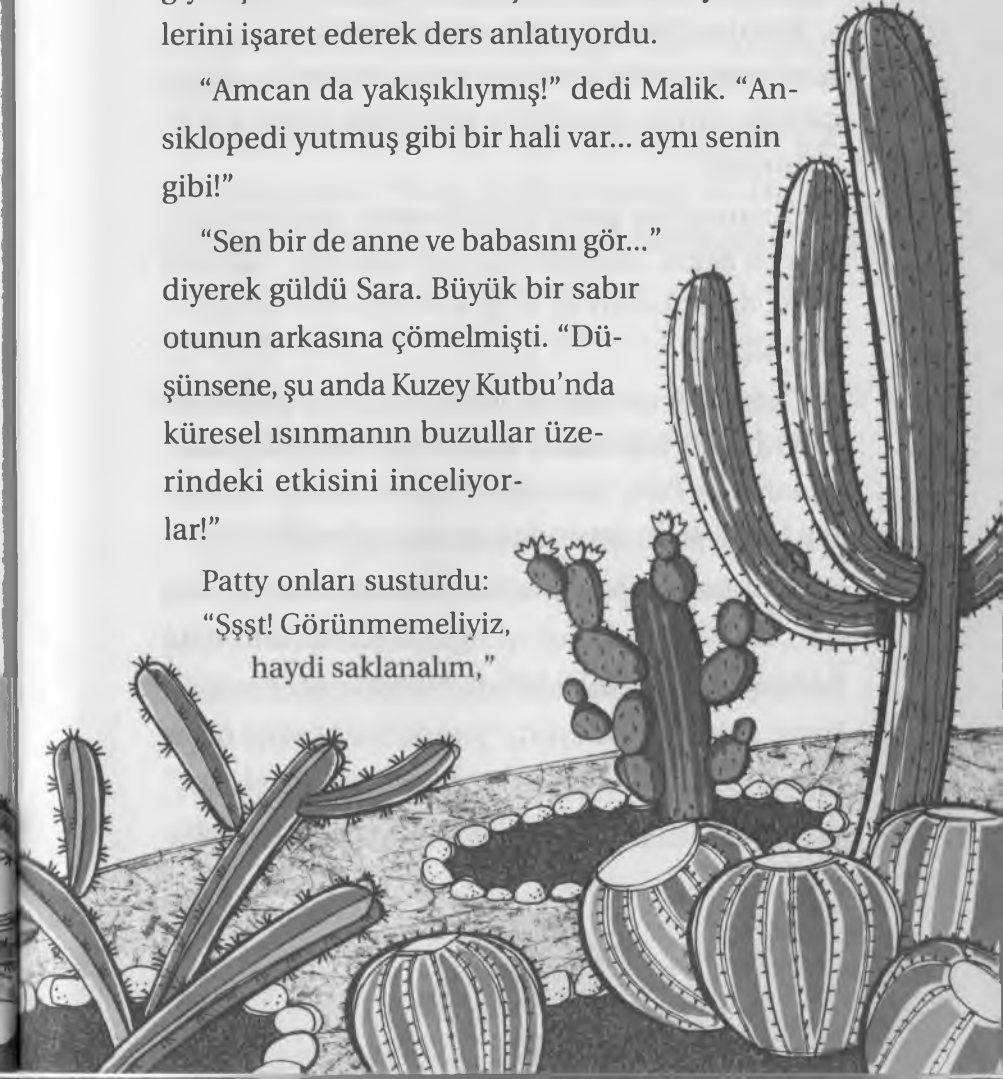

öğrenciyle ders yapıyordu. İnce ve uzun adam burnunun üzerindeki gözlüğünü düzeltti. Önceden beyaz olduğu belli olan ama şu anda her tarafına toprak bulaşmış bir laboratuvar önlüğü giymişti ve elindeki tahta çubukla Brezilya kaktüslerini işaret ederek ders anlatıyordu.

“Amcan da yakışıklıymış!” dedi Malik. “Ansiklopedi yutmuş gibi bir hali var... aynı senin gibi!”

“Sen bir de anne ve babasını gör...” diyerek güldü Sara. Büyük bir sabır otunun arkasına çömelmişti. “Düşünsene, şu anda Kuzey Kutbu’nda küresel ısınmanın buzullar üzerindeki etkisini inceliyorlar!”

Patty onları susturdu:
“Şşt! Görünmemeliyiz,
haydi saklanalım,”

BEŞİNCİ BÖLÜM

dedi. Sonra bir kaktüsün gövdesinin arkasına geçerek saklandı.

Malik ve Peter de aynı şeyi yaptı, fakat gerçekten de en iyi saklanan, yaslandığı taşla aynı renge dönüşen Arturo olmuştu.

O sırada Benjamin Plum öğrencilerini, tepenin üzerindeki kaktüs korusuna doğru götürdü; elindeki çubuğu tam da çocukların saklandığı noktaya doğrultmuştu.

“Arizona’dan gelen bu muhteşem *saguaro* örneğine bir bakın,” diyerek anlatmaya başladı. “Şamdan biçimindeki kolları en az yüz elli yaşında olduğunu gösteriyor.”

Öğrenciler not almak yerine bitkilerin arasından daha dikkatli baksalardı, Sara’nın pembe spor yakka-bılarının ve Patty’nin kabarık siyah kıvrıkcık saçlarının kaktüslerin arasından çıktığını görebilirlerdi.

“Bunların çapı altmış santimetreye kadar çıkabilir, bu yüzden de çok iyi sığınak olabilirler... ama her zaman değil tabii ki!” diye devam etti profesör bıyık altından gülerek. “Şimdi beni takip edin. Amazonların dev eğrelti otlarını göstereceğim,” diye ekledi. Tropikal bahçenin seralarına doğru

ilerlerken, onu gördüğünü belli etmek için yeğenine göz kırptı.

Grup uzaklaşır uzaklaşmaz, dört arkadaş saklandıkları yerden çıktı.

“Diken örtüleri de acayip rahatmış!” diye homurdandı Peter yüzünü ekşiterek. “Tam Hint fakiri oldum!”

Malik pantolonundan bir diken çıkarırken başını sallıyordu. “Patty, üçüncü kuralı da ilan et: Kimseyi kaktüs arkasından gözetlemeyeceğiz.”

Kız sinirlenmişti: “Amma uzattınız! Gerçek araştırmacılar asla bir avuç diken yüzünden vazgeçmez...”

Bunu dedikten sonra en öne geçti ve yola koyuldular.

Kırmızı tuğladan yapılmış yüksek bir bina karşlarına çıkana kadar yürüdüler. “İşte veterinerlik bölümü,” dedi Patty.

Sara fotoğraf makinesini alarak gerekli delilleri toplamaya hazırlandı.

Patty veterinerlik laboratuvarının dış duvarına yaklaştı. “Düşündüm de, aslanın en sondaki, yani

BEŞİNCİ BÖLÜM

en az ulaşılabilir odada olduğunu tahmin ediyorum,” dedi.

“Ben de diyorum ki araştırmamız burada bitmiştir... Oraya kadar uçabileceğimiz bir yol bulmadıysan tabii!” diye dalga geçti Peter. Omzuna koyduğu bukalemununu okşuyordu.

Çocuklar yukarı doğru baktı. Patty'nin söylediği odaya girmenin tek yolu, en az iki metre yükseklikte bulunan bir pencereydi.

“Oraya kadar tırmanamayız,” dedi Sara. “Ve Ay'ın odasının gerçekten de burası olduğunu nereden bilebiliriz ki?”

Patty'nin cevap vermeye vakti bile olmadı: Bir kükreme birdenbire tüm bahçeye yayıldı.

ROOOARRRRR!

Ses tam da o odadan gelmişti. Artık hiçbirinin şüphesi kalmamıştı: Beyaz aslancık o odadaydı.

Tutulmuş bir şekilde birbirlerine baktılar. O kadar ufak bir yavrudan bu kadar kuvvetli bir ses çıkabileceğini tahmin etmemişlerdi.

“Bu mu savunmasız yavru?” diye kekeledi Peter. “Yani, siz Ay'a bakmak istiyorsanız, buyurun gidin... Ben sanırım sizi burada bekleyeceğim!”

6 TESADÜF DİYE BİR ŞEY YOKTUR

“Bir şey görebiliyor musun?” diye sordu Peter Patty’ye. Dengesini korumaya çalışıyordu.

“Biraz daha yukarı...” dedi kız. Pencerenin eşiğine yetişebilmek için kollarını kaldırıyordu. “Kıpırdanmayı da kes!”

“Neredeyse erişiyorum!” diye bağırdı Sara. “Malik, daha uzun olamaz mıydın?”

ALTINCI BÖLÜM

Yavru aslanın kaldığı odanın penceresine erişebilmeleri için çocuk onu omuzlarına almış, aynı sını Peter Patty ile yapmıştı.

“Baksana zaten parmak uçlarındayım,” dedi Malik nefes nefese.

“Tamam, gördüm!” dedi Patty. Sonunda omuzlarını pencerenin eşiğine dayayabilmiş, içeri bakıyordu.

Süt beyazı bir yumak gibi görünen aslan yavrusu, parlak sarı gözlerini dikmiş onlara bakıyordu. Kulakları öne doğru katlanmıştı ve patileriyle yerleri eşeliyordu. Bir kediden çok az daha büyüktü, ama bakışları ve tavırla tam bir ormanlar kraliçesiydi. Küçük aslan ani bir hareketle ayaklanıp odada gezinmeye başladı: Yerlere

kızıl toprak serpilmişti, bir köşede duran kabın içinde kıyma artıkları vardı, biraz ötede de, yavru aslanın yatak olarak kullandığı, içinde yastıklar olan kocaman bir sepet vardı.

“Ne tatlı! Şu patilere bakın!” diyerek heyecanlandı Sara. Patty’nin yanına tırmanmıştı.

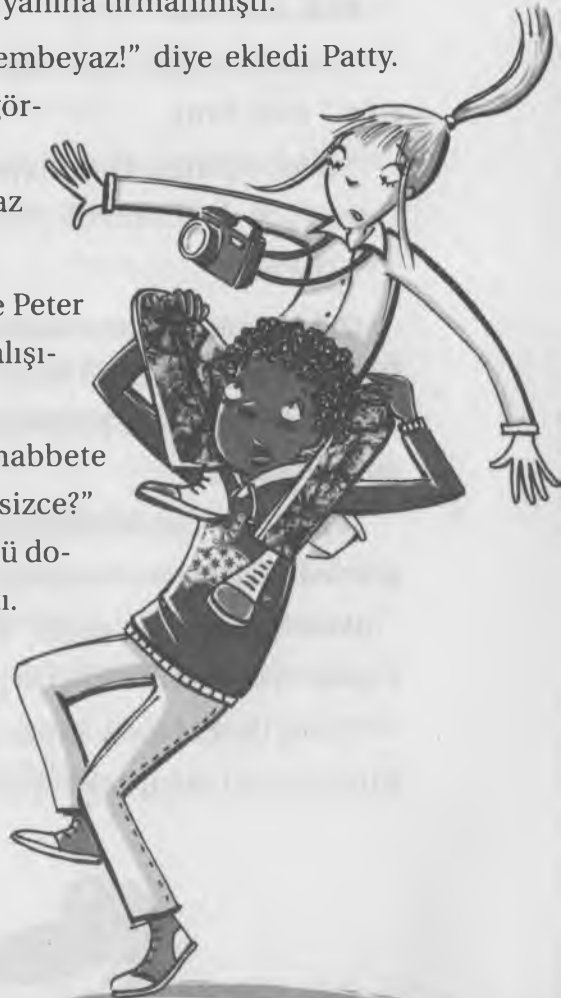
“Gerçekten de bembeyaz!” diye ekledi Patty. “Çok yavru aslan gördüm ama bu gerçekten de inanılmaz bir şeymiş...”

Bu arada Malik ve Peter ayakta durmaya çalışıyordu.

“Şey, kızlar, muhabbete dalmanın sırası mı sizce?” diye sordu Peter. Yüzü domates gibi kızarmıştı.

“Burada dağılmak üzereyiz,” diye söylendi Malik.

“Sara, çektin mi

ALTINCI BÖLÜM

şu fotoğrafı? Biraz çabuk ol, daha ne kadar dayanırım biliyorum...”

“Haklısın, delil toplamak gerekli.” Sara dirseklerini pencere eşiğine dayayıp birbiri ardına fotoğraf çekmeye başladı.

Klik. Klik. Klik.

“Haberin olsun Sara, tüm detayları istiyorum,” dedi Patty.

“Aman rahatınızı bozmayın,” diye söylendi Peter. “Çok dayanıklıyım çünkü! Aahhh...”

GÜMMM!

Daha cümlesini bitirmeden kendini yerde buldu. Patty patates çuvalı gibi Peter’in üzerine yuvarlanmıştı, sonra da yerde gözlüklerini arayarak söylemeye başlamıştı.

“Vah Vah... Gel de arkadaşlarına güven!” diye geveledi. “Her yerim mosmor oldu.”

Peter savunmaya geçti. “Benim suçum değil. Toprak ayağımın altından kaydı gitti!”

“Tabii, başka bir şey uydur...” dedi Patty. Gözlüğünü nihayet bulup takmıştı.

Biraz toparlandıktan sonra, Peter ile birlikte, en az bir buçuk metre derinliğinde ve bir o kadar genişlikte bir çukura girdiklerini fark etmişti.

Yukarıya baktığında, Sara ve Malik'in ağızları açık bir şekilde onlara baktığını gördü.

“İyi de, neden öylece duruyorsunuz? Çıkarsanıza bizi buradan!” diye bağırdı Peter. Saçlarına karışan toprağı temizliyordu.

Sara ve Malik yaklaşıp, arkadaşlarının ellerinden tutarak çıkmalarına yardım etti.

Ayağı kalkan Patty ve Peter giysilerini temizlemeye koyuldu.

“Kulaklarıma bile toprak girdi,” diye söylendi Patty. “Bahçeye çukur kazanın kim olduğunu sorabilir miyim?”

“Şey, belki dev bir köstebektir...” dedi Peter.

Bu arada Malik, toprağı daha iyi inceleyebilmek için çömelmişti. “Sanırım daha yeni kazılmış,” dedi eline bir parça toprak alarak. “Hâlâ nemli.

“Ne? O zaman bu kesin başka bir delil,” dedi Patty onun yanına eğilirken.

ALTINCI BÖLÜM

Sara'nın fotoğraf makinasından *klik* diye bir ses çıktı.

“Burası bir bahçe, toprakta çukur bulmayı çok da garipsemiyorum ben,” dedi Peter.

“İyi de bu tam da yavru aslanın odasının önünde,” diyerek karşı çıktı Patty. “Alın size başka bir kural: Tesadüf gibi görünen şeyler asla tesadüf değildir!”

“Tesadüf değilse nedir peki?” diye sordu Malik.

Sara eğilip çukurun ne kadar derin olduğuna baktı. “Mesela bir tünel başlangıcı olabilir...”

“Tabii ya, Ay'ın odasına girip onu kaçırmak için kazılan bir tünel!” diye bağırdı Patty.

“Aslında, bahçeye gizlice girmek pek de zor bir şey değil,” dedi Sara. “Hırsız, bekçiye görünmeden kapıyı tırmanmış olmalı. Buraya kadar ulaştı, barakadan bir kürek aldı ve kazmaya başladı.”

“Fakat birisi onun işini bölmüş olmalı,” dedi Malik.

“Ve bu kişi işini yarıda bıraktıysa, mutlaka bitirmek için geri gelecektir,” dedi Patty endişeyle.

Sara başını salladı. “Eh, Ay'ın tehlikede olduğuna inanmayanlar varsa, artık ikna olmuştur sanırım,” dedi kardeşine bir bakış atarak.

Peter onu duymadı bile. alırların arasında bu kalemununu aramakla meşguldü. “Arturo’yu gören var mı? Galiba Şu arkalara bir yerlere saklandı. Zavallı, aslanın kükremesi ödünü patlattı herhâlde!”

“Siz ikiniz çok iyi bir çiftsiniz: Çünkü birbirinizden korkaksınız!”

Peter dikenliklerin arasından Arturo’yu çıkarmakla meşgulken, diğlerleri bugünlük yeteri kadar delil topladıklarına karar vermişti.

Pätty eve gidip her cumartesi olduğu gibi Kuzey Kutbu’ndaki anne ve babasının telefonunu bekleyecekti, Fisher kardeşler havuza gidecekti, bu arada Malik de yavru aslanla ilgili annesinden yine bilgi almaya çalışacaktı.

Araştırmalarına devam etmek için ertesi günü İn’de buluşacaklardı.

Yeşil Yaşam’ın girişine gelen Sara, Patty ve Peter yeni arkadaşlarına veda edip Güneşli Şehir’in merkezine doğru yürümeye başladı.

Bahçıvanın evinin önünden geçiyorlardı. “Günaydın Joe,” dediler hep bir ağızdan. “Tavukların nasıl?”

ALTINCI BÖLÜM

“Aslında, Guendalina’dan ümidi kestim. Bir haftadır yumurtlamıyor...” diye cevapladı bahçıvan. Sonra dönüp kümese avuç dolusu mısır attı. Yanaklarının iki yanında gri favorileri olan, kızıl saçlı, iri yarı bir adamdı. O gün hep giydiği ekose gömleğinin üzerine mavi tulum giymişti.

Bay Sullivan, Yeşil Yaşam’ın tam yanında bulunan ahşap bir kulübede yaşıyordu. Eskiden çiftlik olan yer, şimdi sadece bu adamın tek tek tanıdığı tavuklarla dolu bir kümesti. Ve Yeşil Yaşam’a her gün girip çıkan, çeşitli ülkelerden gelen her cins hayvanı görmesine rağmen, her zaman en çok sevdiği hayvanlar kendi kulübesindekiler olmuştu.

Suyun yüzeyi güneş ışınlarını yansıtıp, havuzun dibinde büyük ışık hüzmeleri oluşturuyordu.

Sara bacaklarını çırparak dalmış, suyun vuruşunu yüzünde hissederek büyük kulaçlarla yüzüyordu. Yüzmeyi çok seviyordu ve Güneşli Şehir’in parkının tam ortasında bulunan havuza dalıp çıkmadığı bir gün bile yoktu.

Bugün de, Yeşil Yaşam’dan çıkar çıkmaz aynı şeyi yapmıştı.

Her cumartesi olduğu gibi o gün de havuz çok kalabalıktı ve insanlar yüzerken her yere su sıçartıyordu. Çocukların bağırış ve gülüşleri, havuzun tonozlu çatısında yankılanıyordu.

Havuzda boydan boya yüzerken Sara, Pasifik'te yunuslarla yüzdüğü ve Hint Okyanusu'nda dev kaplumbağalarla daldığı anları düşünüyordu.

Bir anda önünde kıpırdayan bir şey fark etti. Ne olduğunu görebilmek için hızlandı: Havuzun dibinde belli aralıkla kımıldayan bir yılan benziyordu.

Hiç tereddüt etmeden yaklaştı ve eline alıp başının üstüne kadar kaldırdı. Sonra bir bacak hareketiyle yüzeye çıktı.

“Peter, gerçek bir yılan balığıyla plastiği arasındaki farkı anlamayacak mıyım sence?” diye bağırdı. Oyunağı havuzun kenarına bırakıyordu.

Çizgili mayosu ve sapsarı bonesiyle, kardeşi trampenin üzerine oturmuş sinsi sinsi gülüyordu. “Küvetin içine plastik denizanasını koyduğumda bağırarak kaçmıştın ama!” diye cevapladı.

ALTINCI BÖLÜM

Tam o anda Bayan Fisher, yüzme dersinde olan çocukların bağırışları arasında kendini duyurmaya çalışarak, cama tıktatıp çocuklarının dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Çiçekli bol bir pantolon giymişti ve elinde, ağır olduğu her halinden belli olan iki alışveriş torbası vardı. “Çocuklar, acele edin! Dışarıda bekliyorum. Sara, bir saattir suyun içindedin...”

“Bir dakika! Son bir kez dalıp geliyorum,” diye bağırdı kız. Havuzdan çıkıp en yüksek trampkene gitmişti.

En uca geldiğinde, sırtı suya bakacak şekilde trampkenin tam eşiğinde durdu. Birden havuza sessizlik çöktü.

Diğer çocuklar Sara'nın akrobatik hareketlerine alışmıştı ve hepsi onu izlemeye koyuldu.

Sara ayak parmaklarının ucunda kalktı, geriye doğru bir takla atarak kusursuz ve dimdik bir dalış yaptı.

7

BİLGİ İŞLEM MERKEZİNDE FIRTINA

Malik, Yeşil Yaşam'ın girişinde asılı olan büyük saate uzaktan baktı. "Randevu saat kaçta?" diye sordu. Patty ile yolda karşılaşmış, şimdi de Fisher kardeşlerle buluşmak için İn'e doğru ilerliyorlardı.

Pazar günü olmasına rağmen, araştırmalarını devam ettirebilmek için erkenden uyanmışlardı.

Sonbaharın gelişini belli eden soğuk bir rüzgâr esiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Acele edelim, saat dokuzdaydı,” dedi Patty adımlarını hızlandırırken. Kot kumaşından bir salopet giymişti ve saçlarını hayvan şekilli bir sürü tokayla tutturmuştu.

Bay Sullivan’ın eski çiftliğinin önünden geçerken yaşlı adamı gördüler. Yeşil, büyük bir çiçek sulama kovasıyla bitkilerine su veriyordu.

“Günaydın Joe!” diye selam verdiler. “Her şey yolunda mı?”

Bahçıvan onlara iç çekerek baktı. “Ne gezer... bütün gece gözümü kırpmadım,” diye mırıldandı. “Tavuklarımdan çok ümitsizim: Bütün gece gıdıkladılar! Peki siz, sabahın bu saatinde ne yapıyorsunuz burada?”

“Şey, önemli bir şey değil...” diye geveledi Patty. “Okul için bir araştırma ödevimiz var...”

“Evet, geç bile kaldık. Görüşürüz!” dedi Malik. Arkadaşını Yeşil Yaşam’ın girişine doğru sürüklerken fısıltıyla konuşuyordu: “Deniz hayvanları bölümünden kestirme yola girelim. Bay Snake’in güler yüzüyle karşılaşmak istemem.”

İki arkadaş sürüngenler bölümünü geçti ve akvaryumlara çıkan ıssız koridora girmek için sağa saptı. Pazar günleri binada hep az kişi olurdu.

Tavana kadar camlarla korunan ve içinde her çeşit ve her boy balığın gölgesinin kıpırdandığı akvaryumların yanından geçtiler. Yunuslar, balon balıkları, mor yansımali denizanaları, denizatları ve minicik melek balıkları... ve bir beyaz köpek balığı yavrusu. Bunlar Sara ve Peter'in annesinin, iyileştirip tekrar doğal ortamlarına gönderdiği tüm canlılardı.

Deniz hayvanları bölümünü ve ofisleri otomatik bir kapı ayırıyordu. Patty ve Malik kapıyı geçip sekreteryayı, müdürlüğü ve masalar ve bilgisayarlarla dolu bir sürü odayı geride bıraktı.

Kapısı açık olan bir odayı görünce aniden durdular: Odanın içinde neredeyse kıyamet kopmuştu. Bir raftaki tüm belgeler etrafa saçılmıştı. Masanın üstü ve yer kâğıt doluydu.

Burada tuhaf bir şey olmuş olmalıydı... Yeşil Yaşam'da ofisler her zaman kusursuz biçimde düzenli

YEDİNCİ BÖLÜM

olurdu ve bu manzaraya bakılırsa, sanki birisi içeriye gizlice girip ortalığı karıştırmış gibiydi.

İki arkadaş birbirlerine şaşkın gözlerle baktı, sonra kapıdaki işareti okudu: BİLGİ İŞLEM MERKEZİ. GİRMEK YASAKTIR.

“Nerede kaldı bunlar?” diye yeniden sordu Sara. On dakikadır İn’de volta atıyordu ve şimdi de Malik ve Patty’nin gelip gelmediğini görmek için eski mango ağacının dallarının arasından bakınıyordu.

“Hazır Patty geç kalmışken bence keyfimize bakalım! Eminim bugün de bizi deli gibi çalıştıracak bir şey bulacak,” dedi Peter. Hamağa uzanmış bir çizgi roman okuyordu. Sonra hapşırırmaya başladı: “Hapşu! Hapşu!”

Kız kardeşi dönüp ona baktı. “Soğuk mu aldın sen?” diye sordu şaşkın şaşkın.

“Sanmıyorum... Ama alerji de olamaz. Burada ne köpek ne de köstebek var ve benim sadece bunlara alerjim var... Hapşu!” Peter’in cevap verirken okşadığı Arturo da bu arada, üzerinde yattığı kilimin rengini almıştı.

Birden ikisi de, Patty'nin yaprakların arkasından gelen sesini duydu: "Çocuklar, kaybedecek bir dakikamız bile yok!"

Hemen sonra Malik ve Patty yaprakların arasından içeriye doğru fırladı.

Peter çizgi romanını kapatıp homurdandı: "Ben demiştim... Patty geldiği anda huzur kalmıyor!"

"Ne oldu size? Hayalet görmüş gibisiniz." diye sordu Sara.

Malik derin bir nefes alıp anlatmaya başladı: "Birisi bilgi işlem merkezine girmiş! Kapı açıldı ve içeride sanki fırtına kopmuştu."

"Düşünebiliyor musunuz?" diyerek araya girdi Patty. "Bilgi işlem merkezi Yeşil Yaşam'ın kalbidir! En gizli belgeler orada arşivleniyor. Buraya giren her hayvanın bir dosyası var ve orada tüm gizli bilgileri yazıyor; geldiği yer, gideceği yer ve transfer edileceği tarih."

"Hapşu!" diye cevapladı Peter.

Sara çok şaşırılmıştı. "Peki sizce ne oldu?" diye sordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Bence hırsız dün gece bilgi işlem merkezine girip Ay’ın dosyasını aradı,” diye cevapladı Patty. “Ve eğer dosyayı bulduysa, hayvanı götürecekleri yeri biliyor demektir.”

Tam o esnada küçük aslan yavrusu, Doktor GINGER AYE’nin ayaklarının dibinde oynamakla meşguldü. Yüz üstü yere yatıp başını patilerinin arasına almış, avını yakalamak için uygun bir zaman kolluyordu, sonra da birden sıçrayıp veterinerin ayak bileğini yakalıyordu.

“Ah!” dedi kadın gülererek. “Ay senin bir yavruya göre ne kadar da sivri tırnakların var!”

Eğilip başını okşadı ve küçük kedigilin transfer işlemlerini okumaya devam etti. Bir gün sonra Yeşil Yaşam’da bulunan özel jetle Güney Afrika’ya götürülecekti. Kruger Parkı’ndaki doğa bilimciler, yavruyu tekrar doğal ortamına kazandırma programına başlamak için onu bekliyordardı.

Tek başına yaşayacak duruma gelene kadar onu gözlem altında tutacak, sonra da özgürlüğüne kavuşturacaklardı.

BİP BİP.

Kadın karıştırdığı çantasından cep telefonunu çıkardı. Oğlundan bir mesaj gelmişti:

BENİ ÖĞLEN YEMEĞİNE BEKLEME LÜTFEN.
SARA, PETER VE PATTY İLE BİRLİKTEYİM.
SONRA BABAMIN PASTANESİNE GİDECEĞİZ.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
 DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
 DEPARTMENT OF CHEMISTRY
 5708 SOUTH CAMPUS DRIVE
 CHICAGO, ILLINOIS 60637
 TEL: 773-936-3700
 FAX: 773-936-3701
 WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

8

ARŞİMET'İN TEORİSİ GİBİ KOLAY

Hırsızın kim olabileceğiyle ve bilgi işlem merkezine nasıl girdiğiyle ilgili uzun tartışmalardan sonra, dört arkadaş biraz bitkin hissetmeye başlamış ve toplantılarına Zencefil Fırın'da devam etmeye karar vermişlerdi.

Warren Caddesi'nin köşesinden döner dönmez, Güneşli Şehir'in meydanını kaplayan yoğun bir vanilya ve baharat kokusu duydular. Kokuyu ciğer-

SEKİZİNCİ BÖLÜM

lerine kadar çekip gözlerini Zencefil Fırın'ın demir tabelasına kaldırdılar. Pastanenin giriş kapısının üstünde asılı olan tabelada, pudra şekeri kaplı dev bir çörek, ortasında da bir fil resmi vardı.

Küçük cam kapıyı açarken Peter'in gözleri parlıyordu. Sokaktan duyulan koku, pastanenin içindeki koku festivalinin sadece ufak bir kısmıydı: Tarçın, çikolata, kavrulmuş badem ve bal, karamel, zencefil ve çırpılmış yumurta aroması fırının içini, hatta arka bahçeye konmuş küçük masaların olduğu bölümü bile sarmıştı.

“Baba biz geldik,” dedi Malik. Sonra arkadaşlarına döndü: “Mutfakta fıstıklı profitollerini fırına veriyor sanırım.”

“Ne kadar şanslısın!” dedi Peter. “Benim annem en fazla donmuş pizza fırınlar...”

Tam o anda mutfağın ahşap kapıları açıldı ve tepesinden bir aşçı şapkasının ucu görünen, ağzına kadar çörek dolu dev bir tepsi çıktı.

“Ah, işte buradasınız! Acıktınız mı?” diye sordu

neşeli bir sesle. “Yeni keşfimi deneyecek birilerine ihtiyacım vardı: hurmalı lokma ve badem ezmesi.”

Adam tepsiyi tezgâha bıraktığında çocuklar onu nihayet görebildi. Kalın bir bıyığı ve şapkasından taşan siyah kıvrıkcık saçları vardı. Beyaz önlüğünün üzerinde, Zencefil Fırın’ın sembolü olan kocaman bir şekerli çörek ve bir fil deseni vardı.

“Haydi, rahatınıza bakın! Dışarıda boş bir masa var,” dedi Malik’in babası. “Bu arada ben de size mangolu meyve suyu hazırlayayım. Lokmanın yanında çok iyi gider.”

“Teşekkürler Bay Sinclair!” dedi Patty Peter’i sürüklerken. Peter suratını tatlı vitrinine yapıştırmıştı.

Vitrinin diğer tarafında boy boy ve çeşit çeşit kekler, birbiri ardına sıralanmış tepsielerin üzerinde duruyordu; zencefilli krem brüle, kırmızı biberli çikolatalı kup, papayalı mereng. Geleneksel pastacılık ve egzotik lezzetleri bir araya getiren

SEKİZİNCİ BÖLÜM

her şey vardı. Önceden Güneşli Şehir’de kimse bu tarz tatlıları bilmiyor olsa da, Zencefil Fırın açıldıktan kısa süre sonra tüm şehri fethetmişti.

Dört arkadaş arka bahçedeki tek boş masaya, tam da muz ağacının altına oturdu. Hasır koltuklara gömülüp meyve sularını beklemeye başladılar. Etraftaki masalarda oturan insanlar Bay Sinclair’in lezzetli tatlılarını yiyip, büyük bir sepetten aldıkları uluslararası gazeteleri karıştırıyor, bir yandan da kameriyede çiçek açmış salkımların arasından yayılan Afrika darbukasını dinliyorlardı.

“Mmm... Deneme yapmak için sabırsızlanıyorum!” dedi Sara karnını ovuştururken. “Lokmalar muhteşem görünüyordu!”

“Hurma ve badem ezmesi...” diye mırıldandı Peter. “Nereden buluyor bu tarifleri?”

Malik dirseklerini masaya dayayıp anlatmaya başladı: “Hepsi kendi keşfi. Yeni tatlı tarifleri keşfetmeye Kenya’da başladı ve o zamandan beri hiç durmadı.”

“Annenle de orada mı tanışmışlar?” diye sordu Patty. Bir yandan sırtına kalın bir yastık yerleştiri-yordu.

“Evet,” diyerek gülümsedi çocuk. “On günlük bir tatil için gidip on sene orada kalmış... İlk tatlısını da annem için icat etmiş: Şekerlenmiş zencefilli sufle. Bu yüzden de buraya geldiğimizde pastanesine an-nemin adını, yani Ginger anlamına gelen zencefilli vermiş.”

“Peki Kenya’da nerede yaşıyordunuz?” diye sordu Patty.

“Nairobi’nin biraz dışında ovaya çok yakın bir köyde.”

“Eminim orada bir sürü dev karınca vardır,” di-yerek güldü Peter. “Orası senin cennetin olmalı...”

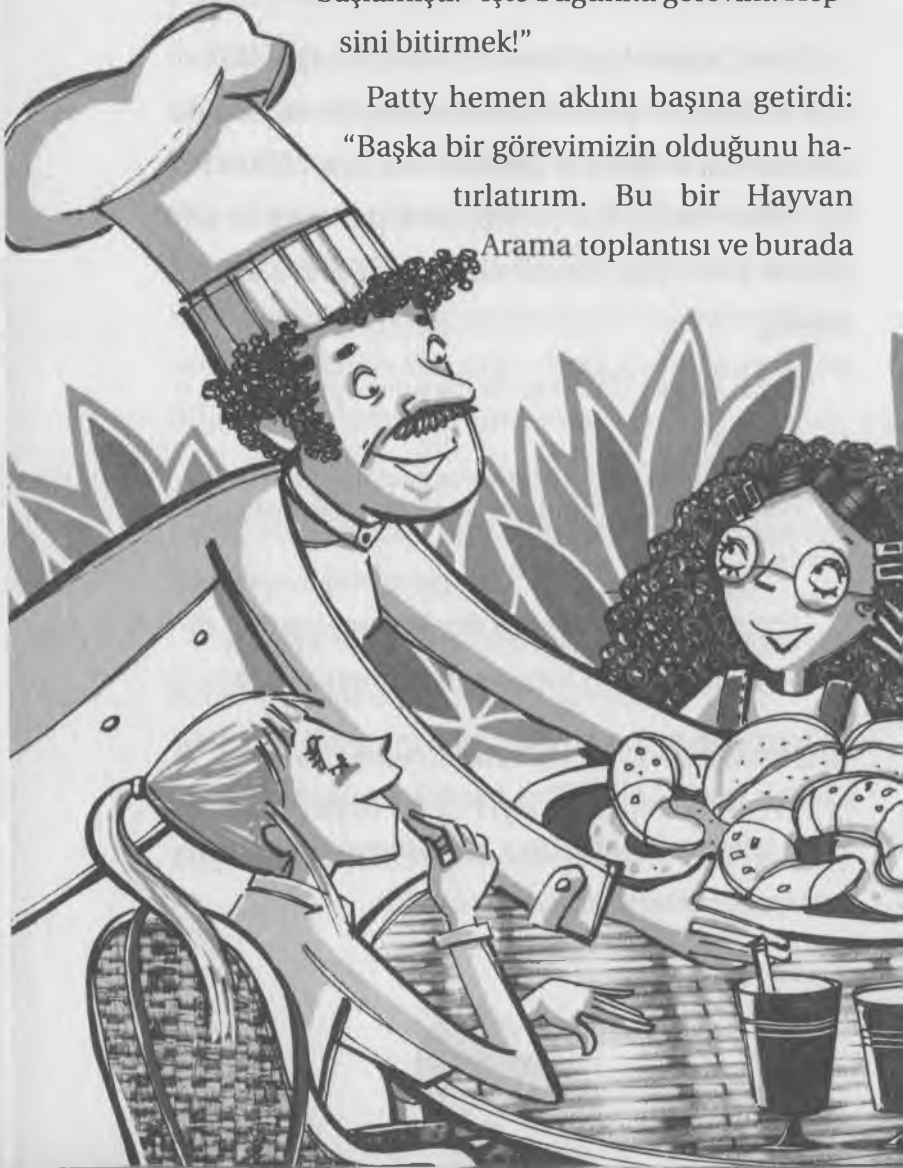
Tam o anda Bay Sinclair bahçeye girdi ve içinde sarı bir içecek olan dört bardak ve üzerinde du-manı tüten lokmalar olan bir tabağın bulunduğu tepsiyi çocukların masasına bıraktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Herkes tepsiye saldırarak birer tane lokma aldı. Peter iki tane alıp ikisini de aynı anda ısırmaya başlamıştı. “İşte bugünkü görevim: Hepsinin bitirmek!”

Patty hemen aklını başına getirdi: “Başka bir görevimizin olduğunu hatırlatırım. Bu bir Hayvan Arama toplantısı ve burada

bulunmamızın sebebi, şimdiye kadar topladığımız delilleri incelemek.”

Malik parmaklarını yalayıp çantasından bir defter ve kalem çıkardı: “Ben bir not defteri getirdim,” dedi.

“Ben de dün çektiğim fotoğrafları,” dedi Sara. Bir yandan fotoğrafları masanın üzerine yayıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Patty boşalan bardağını masaya bıraktı. “Tamam, şimdi her şeyi baştan alalım. Dün veterinerlik bölümünde Malik’in annesinin bir iş arkadaşına söylediğine göre, Ay gözlem altında...”

Peter araya girdi: “Ve gece Yeşil Yaşam’ın alarmı çaldı.”

Malik defterine notlar yazmaya başladı. “İkinci delili mutfakta bulduk,” dedi yazması bitince. “Aslan yavrusunun kıyması kayıptı. Bayan Polly’nin ne kadar şaşırıldığını hatırlıyor musunuz?”

Sara önündeki tomardan bir fotoğraf alırken başını salladı. Tezgâhın üzerinde duran boş tabağın fotoğrafıydı. “Malik, bunu not defterine koy. İşimize yarayabilir. Bundan kısa bir süre sonra da en can alıcı delili yakaladık: Kaktüs bahçesindeki çukur. Tam Ay’ın penceresinin altında!”

“Bunu gayet iyi hatırlıyorum...” diye mırıldandı Peter meyve suyunu bitirirken. “Uzun zamandır Patty beni yerle bir etmemişti!”

“Muhteşem Hulk’a bakın! Beni iki dakika bile omuzlarında tutamadın...” diyerek güldü Patty. “Şimdi düşününce bir başka delil daha aklıma

geldi: Bu sabah Bay Sullivan'ın bana ve Malik'e söylediğine göre, tavuklar bütün gece gıdıklamış. Demek ki bir şey veya birisi onları uyandırmış.”

Malik başını not defterinden kaldırarak araya girdi: Yeşil Yaşam'a girdiğimizde muhteşem bir delil daha bulduk: Bilgi işlem merkezinde fırtına kopmuştu. Birisi içeri girip aslanın dosyasını aramış olmalı.”

Patty boş lokma tabağını itip not defterini aldı. “Elimizde beş tane delil var ve Sherlock Holmes'ün her zaman dediği gibi, beş delil sonuca götürür!”

“Peki neymiş o sonuç?” diye sordu Sara ironik bir ses tonuyla.

Kız hiç düşünmeden yanıtladı. “Arşimet'in teorisine kadar kolay! Sonuca ulaşmak için delilleri birbiri ardına dizmemiz yeterli. Beyaz aslanın nesli tükenmekte olan bir canlı olduğunu ve çok para ettiğini biliyoruz. O yüzden Ay'ı kaçırıp onu satmak isteyen olursa şaşırırmam. Aslanın getirildiği hayvanat bahçesinde çalışan birisi olabilir. Şimdi, şöyle olmuş olabilir: Hırsız gece gizlice binaya

SEKİZİNCİ BÖLÜM

girdi ve veterinerliğe girebilmek için bahçeye tünel kazdı. Ama neyse ki, alarm çaldı ve işini yarıda kesmek zorunda kaldı. Yeşil Yaşam'ın içinde gizlendi, sonra sabah doktorların arasına karışıp Ay'ı güpegündüz kaçırmaya çalıştı. Odasına girince aslanı oyalamak için de mutfaktaki eti çaldı..."

"Ama etrafta Bay Snake varken, işinin çok zor olduğunu anlamış olmalı!" diyerek güldü Malik.

"Aynen öyle," dedi Patty. "Sonra gece geri dönmeye karar verdi ve kümesin önünden geçti. Ve yaşlı Joe'nun tavukları bunu fark etti!"

Peter'in bir anda gözleri parladı. "Bu sefer de Ay'ın daha ne kadar Yeşil Yaşam'da kalacağını öğrenebilmek için doğrudan bilgi işlem merkezine girdi."

"O zaman yavru aslanın yarın Afrika'ya gideceğini biliyor..." diye mırıldandı Sara endişeli bir sesle.

Patty gözlüklerini düzeltip arkadaşlarına baktı. "Bu sadece bir tek şey demek oluyor... Hırsızın seçeneği yok: Eğer beyaz aslanı kaçırmak istiyorsa bu gece bu işi bitirmeli."

9

BEN PERSEUS ŞTAR. MEMNUN OLDUM

Merdivenlerin dibindeki çalılıklarda, karanlıkta Yeşil Yaşam'ın girişini gözetleyen dört gölge vardı.

Görünen tek ışıklar tepenin ayaklarından, yani Güneşli Şehir'in merkezinden geliyordu. Yolun iki yanındaki ağaçlıklardan esrarengiz sesler geliyordu ve gecenin karanlığında daha da belirginleşen rüzgârın sesi, gizemli bir hayvan uğultusunu andırıyordu.

“Aaaah!” diye bir ses duyuldu. “Bir şey dokundu... Peter, sakın Arturo’yu getirdiğini söyleme!”

“Bendim,” diye cevapladı çocuk. “Arturo evde mışıl mışıl uyuyor.”

Patty onları susturdu “Şşş! Sesinizi alçaltın, her an gelebilir...”

Zencefil Fırın’daki toplantıdan sonra, dört arkadaş bu gece harekete geçmeye karar vermişti. Zaten hırsız suçuştü yakalamak istiyorlarsa, bu son şanslarıydı.

Görevleri bölüşüp, hava kararınca Yeşil Yaşam’ın kapısının önünde buluşmayı kararlaştırmışlardı.

Fisher kardeşler eve gidip el feneri ve fotoğraf makinesi için mercek almıştı. Patty’nin görevi, binadaki tüm gizli geçitlerin işaretlendiği bir harita getirmektir. Malik ise, herkes için koyu renkli pamuklu kazak ve pantolon getirmişti.

Plan basitti: Peter ve Sara ailelerine, o gece Patty’de kalacaklarını söylemiş, Malik de aynı şeyi yapmıştı. Patty de Fisher kardeşlerde kalacağını

söylemişti, böylece aileleri endişelenmeyecekti ve dört arkadaş binanın girişinde durup hırsızın gelmesini bekleyebilecekti. Sonra onu yavru aslanın odasına kadar takip edip, suçüstü yakalayabileceklerdi.

Malik homurdanmaya başladı. “Nerede kaldı bu? Patty, hırsızın kesinlikle buradan geçmek zorunda olduğundan emin misin? Ayaklarım karıncalandı...”

“Sen de hep karıncalardan bahsetmek zorundasın!” diyerek dalga geçti Peter. “Benim de midem kazındı... sandviç getiren var mı aranızda?”

“Söylenmeyi kesin,” diye fısıldadı Patty. “Daha geleli iki saat oldu. Pusuya yatmanın anahtarı sabırdır!”

Sara araya girdi. “Şşş! Galiba bir ses duydum,” dedi merceği sokağa doğrultarak.

Dördü birden dalların arasından kafalarını uzattı. İlk bakışta bir şey göremediler. Sonra karanlığın içinden bir gölge belirdi: Hızlı adımlarla yürüyerek merdivenlere yaklaşıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gördükleri şey, çok iri bir adamın silüetiydi, yürürken yavaş yavaş omuzlarını sallıyordu. Elinde ince uzun, siyah bir çanta vardı.

Tam çocukların saklandığı çalıların önünden geçerek merdivenleri çıkmaya başladı. Kapının önüne geldiğinde bir elini cebine attı, kalın bir anahtar tomarı çıkardı ve içeri girmeden önce etrafına bir göz gezdirdi.

Gölge Yeşil Yaşam'a girer girmez, Patty saklandıkları yerden dışarı fırladı. "Binanın anahtarlarını çalmış olmalı," diye fısıldadı.

"Çabuk! Kapı kapanmadan girelim!" dedi Sara.

Girişe doğru koşup merdivenleri ikişer ikişer çıktılar. Peter, büyük ve ağır kapıyı tam kapanmadan önce tutabildi.

Dördü de içeri girdiğinde Malik, sağ taraftaki koridora giren gölgeyi gördü. "İşte orada!" diye fısıldadı. Arkalarındaki kapı artık kapanmıştı.

Yeşil Yaşam karanlığa gömülüydü ve dört arkadaş giydikleri koyu renkli giysiler sayesinde birbirlerini bile tanımıyordu. Görünmediklerinden emin

olarak, adamı takip etmeye başladılar. Tek yapmaları gereken çıt çıkarmamaktı.

Ayak uçlarında yürüyerek, sürekli sağa ve sola girişi olan ve bitmek bilmeyen koridorda adamı izliyorlardı.

Fakat adamın gölgesi veterinerlik bölümüne ilerlemiyordu, belki de yavru aslanın odasına ulaşmak için daha kestirme bir yol bulmuştu.

Dört arkadaş kısa bir süre sonra yön kavramlarını kaybetti, ama sürekli yukarı çıkıyor gibi bir hisse kapıldılar. Sayısız kez köşe döndükten sonra adam Yeşil Yaşam'ın çatısına giden dar ve dik bir merdiveni çıkmaya başladı.

Grubun liderliğini yapan Patty arkadaşlarına döndü. "Tam veterinerlik laboratuvarının üstündeyiz," dedi. El feneriyle bir yandan haritaya bakıyordu. "Belki Ay'ın odasına pencereden girebilmek için yukarıdan inecek."

Pıt. Pıt. Hırsızın ayak sesleri demir merdivenlerde yankılanıyordu. Sonra bir anda sessizlik çöktü ve esrarengiz bir gıcırta duyuldu.

Dört arkadaş hızlandı ve merdivenlerin tepesine geldiklerinde kendilerini açık bir alanda buldular. Kafalarını kaldırdıklarında, bir dizi camla kesişen asma bir geçidin sonunda, yarı açık bir kapı gördüler.

“Acele edelim!” dedi Sara fısıltıyla. “Orada olmalı.”

“Siz önden gidin,” diye geveledi kardeşi. “Ben burada kalıp sizi koruyacağım...”

“Öyle bir şey olmayacak, korkaklık yapma!” diye cevapladı Patty. Kardeşini kolundan tutup kapıya doğru sürükledi.

Yerde sürünerek içeri girdikten sonra, metalden tuhaf bir yapının arkasına çömeldiler. Buldukları büyük ve yuvarlak oda cam bir kubbeyle kaplıydı ve etraflarında, karanlıkta seçemedikleri bir sürü esrarengiz eşyalar vardı. Adam elindeki çantayı odanın tam ortasındaki masaya yerleştirip açmaya hazırlanıyordu.

“Vakti geldi,” diye kendi kendine mırıldandı.

Ceketini çıkarıp yakınındaki bir koltuğa attı. “Bu gece benden kaçamayacaksınız!”

Kilidinin açılma sesi duyulduktan sonra, adam çantasından uzun şekilli garip metal bir nesne çıkardı.

Sara, Peter, Patty ve Malik birbirlerine endişeyle baktı. Bu adam tahmin ettiklerinden daha da tehlikeliydi. Kim bilir aklında neler vardı...

ŞANGIRR!

Bir anda kırılan camın sesiyle herkes yerinden fırladı.

Adam hiç hareket etmedi. Çocuklar ne olup bittiğini daha anlayamadan Peter odanın ortasına kadar sürünerek nefes nefese bağırdı: “Arturo! Burada ne işin var? Sen evde uyumuyor muydun?”

Bukalemun çocuğun sırt çantasından çıkıp bir rafa sığınmış, oradan da cam bir kutu devirmişti. Sonra korkmuş bir şekilde adamın yakınlarına konuşlanmıştı.

Arkadaşlarının ortaya çıktığını gören üç arkadaş da saklandıkları yerden çıktılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Şaşkınlıktan dili tutulan adam da elektrik düğmesine basarak bütün odayı aydınlattı.

Bir an ne diyeceğini bilemeden herkes birbirine baktı, sonra Patty olaya el koydu: “Kapana kısıldın!” diye bağırdı parmağını adama doğrultarak. “Yakaladık seni!”

“Beyaz aslanı kaçırmak istediğini biliyoruz...” diye başladı Peter. Ellerinde Arturo’yu tutarak ayağa kalktı.

“Şimdi de polisi çağıracağız!” diye devam etti Malik.

Adam yarım ay şeklindeki gözlüklerini düzeltip çenesini kaşdı. Altmış yaşlarında, uzun boylu ve iri bir adamdı. Fitilli kadife pantolonunun üzerine kahverengi bir yelek giymişti. Kırışmış saçları kısa, gözleri de koyu renkteydi.

“Güzel. Bakıyorum burada dört tane detektifimiz var,” dedi gizemli bir ses tonuyla. “Sanırım gözlemesine yıldızlara bakmak için gelmediniz... o zaman korkarım ki bu gece kuyruklu yıldızından

vazgeçmek zorunda kalacağım. Ne yazık ki on yılda bir görünüyor. Demek ki yanılmışım: Bu seferlik benden kaçacak.”

“Gözlemevi mi?

“Yıldız mı?”

“Kuyruklyıldız mı?”

Çocuklar şaşkın şaşkın etraflarına baktıktan sonra, Yeşil Yaşam’ın üstünde bulunan astronomik gözlemevinde olduklarını anladılar.

Cam kubbeli tavandan gökyüzü ve tüm yıldızlar görülebiliyordu. Aşağı doğru bakıldığında ise, binadaki tüm ofisler, tepelere kadar uzanan bahçeler ve seralar görünüyordu.

Odanın tam ortasında iki tane büyük döner koltuk vardı. Astronomlar bu koltuklara oturup gece yıldızları gözlemliyordu. Önceden ne olduğunu anlayamadıkları tuhaf nesne de, gökyüzüne doğrultulmuş güçlü bir teleskoptan başka bir şey değildi.

Malik dönüp adama baktı. “Biz senin hareketlerini gündüz gözlemliyoruz!” diyerek yaklaştı. “Şimdi

her şeyi Bay Snake'e anlatacağız. Emin ol o da bunları Yeşil Yaşam'ın müdürüne anlatacak ve sen ne olduğunu anlayamadan seni tutuklatacak.”

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Ah, öyle mi? Yeşil Yaşam'ın müdürü mü? Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum... Çocuklarım, sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama sanırım bir çıkmazdasınız.”

Patty kuşkuyla sordu: “Çıkmaz mı? Hırsız olmadığına inanmamızı mı bekliyorsun? Peki gecenin bu saatinde burada ne işin var?”

Adam tereddüt etmeden cevap verdi. “Yıldızlara bakıyorum. Astronomik gözleminde başka ne yapılır ki?” diye sordu teleskobunu gösterirken.

Çocuklar yanıldıklarına inanamıyorlardı. Sara bir kez daha ısrar etti: “Ama her şey yerli yerine oturuyordu...”

“Çukur... kayıp kıyma...” diye devam etti Peter şaşkın şaşkın. “Ay'ı kaçırmak istediğinden emindik.”

Adam her şeyden haberdar olduğunu belli eder bir edayla hepsine teker teker bakıp isimlerini

söyledi: “Patty, Sara, Peter, Malik. Rahat olun. Beyaz aslan güvende. Onu kaçırmak isteyen kimse yok. Her zaman her şeyin bir açıklaması vardır.”

Malik o kadar şaşırılmıştı ki, isimlerini nereden bildiğini bile sormayı düşünemedi. “Neymiş o açıklama?” diye sordu endişeyle.

Adam döner koltuklardan birine oturarak iç çekti ve soruya cevap vermek yerine, pek de anlaşılır olmayan bir cümle söyledi: “Unutmayın: En karışık takımyıldızlar bile noktalar ve kümelerden oluşur.”

Sonra ayağa kalkıp elini uzattı. “Ah, ne kadar düşüncesizim, kendimi tanıtmadım bile,” dedi. “Memnun oldum, ben Perseus Star, astronomi ve astrofizik profesörüyüm. Ve Yeşil Yaşam’ın müdürü. İsimlerinizi bu yüzden biliyorum. Kimi zaman dikkatim dağınıkmış gibi görünsem de, konu bu Yeşil Yaşam olunca gözümden neredeyse hiçbir şey kaçmaz.”

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that this is essential for ensuring the integrity of the financial statements and for providing a clear audit trail. The text also highlights the need for transparency and accountability in all financial dealings.

The second part of the document outlines the various methods used to collect and analyze financial data. It describes the process of gathering information from different sources and how this data is then processed and analyzed to identify trends and patterns. The text also discusses the importance of using reliable and accurate data sources.

The third part of the document focuses on the interpretation of the financial data. It explains how the data is used to assess the financial health of the organization and to identify areas for improvement. The text also discusses the role of management in interpreting the data and making informed decisions based on the findings.

The final part of the document provides a summary of the key findings and conclusions. It emphasizes the importance of regular monitoring and reporting of financial performance and the need for ongoing communication and collaboration between all stakeholders. The text also provides recommendations for how to improve the financial management process and to ensure the long-term success of the organization.

10

BİZ HAYVAN DEDEKTİFLERİ'YİZ

“Ne utanç verici!” diye bağırdı Peter. “İnanamıyorum...”

Kız kardeşi iç çekerek hamağa uzandı. “Efsanevi Perseus Star! Kim tahmin edebilirdi ki?”

Malik kazağını çıkarıp beline bağladı. Tropikal seranın içi her zaman çok sıcak olurdu. Sonra Malik büyük renkli bir yastığa, Fisher kardeşlerin yanına oturdu.

“Yeşil Yaşam’ın müdürünü nasıl tanıyamazsınız?”

“Kendisini hiç görmemiştik ki! Profesör Star bî-naya sadece geceleri gelir,” diye cevapladı Patty. Ses tonundan üzgün olduğu anlaşılıyordu.

“Ve buna rağmen, kendisinin de dediği gibi her şey kontrolü altındadır: Burada onun bilmediği hiçbir şey olmaz,” diye ekledi Sara.

“Adam tam bir dâhi! Az ama öz konuşuyor, hiç-bir zaman yanılmaz. Bazıları gibi değil...” diyerek güldü Peter. Bu arada Patty’ye bir bakış atmıştı.

Önceki gece yaşanan talihsizlikten sonra, dört arkadaş hiçbir zaman olmadıkları kadar keyifsizdi. Patty’nin içi bir türlü rahat etmiyordu. O sabah İn’de bir araya geldikleri andan beri, mango ağa-cının dallarının altında volta atıp durmuştu. “Her şey yerine oturuyordu...” demeye devam ediyordu.

“İyi de kaktüs bahçesindeki çukuru amcanın kazdığını şimdi sen anlattın,” diyerek araya girdi Malik.

“Evet, biliyorum,” diye onayladı kız. O gün, tu-runcu bir etek ve üzerinde yunus resmi olan bir ti-şört giymişti. “Bugün Avustralya’dan çok ender

bulunan bir *aloe* gelecekmiş. Ben amca da onu tam veterinerlik bölümü duvarının yanına ekmeye karar vermiş... bu yüzden de çukur kazmış.”

“Peki bu, aslan yavrusunun kaçırılacağına dair elde ettiğimiz en çarpıcı ipucu değil miydi?” diye hatırlattı bıyık altından gülen Sara.

Patty pes etmedi. “Peki diğer delilleri nasıl açıklıyorsunuz?”

“Aslında bu sabah ben gelirken tamircileri gördüm, alarmı tamir ediyorlardı,” dedi Malik. “Dediklerine göre gece durup dururken çalışıyormuş...”

“Vazgeç artık Patty,” dedi Peter. Saçları her zamankinden daha dağınıktı. “Beyaz aslan aslında hiçbir zaman tehlikede olmadı.”

“Dalga geçecek bir şey yok!” diye cevapladı kız. “Binayı sözde avucunun içi gibi biliyorsun... Sara ile hayatınız Yeşil Yaşam’da geçti ama astronomik gözlem evini bile bilmiyorsunuz!”

“Ama orası yasak bölge,” dedi Sara, bir yandan hamakta sallanmaya devam ediyordu. “Orası Profesör Star’ın krallığı.”

ONUNCU BÖLÜM

Tam o anda Arturo, Peter'in yerde duran sırt çantasından dışarı fırladı ve üzerine kurulduğu büyük kırmızı yastığın rengini aldı.

Çocuk bukalemunu alıp gözlerine baktı. “Ya sen, dün gece çantamda ne işin vardı? Hayvan Dedektifleri'nin görevinde mi bulunmak istedin?” Lafı biter bitmez kuvvetlice hapşırmaya başladı: “Hapşu, hapşu, hapşu! Tüh, yine ne idüğü belirsiz alerjim başladı...”

“İn'de bulunan bir şey yüzünden olmalı: Her şeyin bir açıklaması vardır,” dedi Patty etrafına bakarak. Sonra kendini kilimin üzerine bıraktı, mango ağacının gövdesine sırtını dayayıp devam etti: “Ne de olsa bunu Perseus Star bile söylüyor: En karışık takımyıldızlar bile noktalar ve kümelerden oluşur.”

“Hakikaten, ne demek istediğini anlayan oldu mu?” diye sordu Malik.

“Gayet açık,” dedi Patty hiç düşünmeden. “Her şey görüldüğünden daha basittir.” Sonra iç geçi-
rerek devam etti: “Yine de bizim araştırmamızda bazı şeyler hâlâ yerine oturmuyor...”

Bu arada, o gece tıpkı dört arkadaş gibi uykusunu alamamış olan Arturo, kendisi için yatak görevi gören, saman dolu bir sepetin içine süzülmüştü.

HAV! HAV!

İn'den birden havlama sesi yükseldi. Hemen sonra sepetten ışık hızıyla fırlamış olan bukalemunu, krem rengi bir pamuk yumağı kovalıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış dört arkadaş aynı anda ayaklanmıştı.

“Bu da nereden çıktı?” diye bağırdı Malik köpeğe bakarak.

“Ödümü patlattı!” dedi Sara. Peter, Arturo'nun peşinden giderken, kız da köpeğe yaklaştı. “Nasıl girdin sen buraya bakalım?” diye sordu.

Karşısında duran minik köpek yavrusunun açık renkli tüyleri samanla kaplıydı. Sara'ya kahverengi gözlerini dikmişken, kalın patilerinin üzerinde zıplıyor ve kulaklarını hızlıca sallıyordu.

Bir anda kafasında bir fikir belirdi. Aydınlanmış gibi bir yüz ifadesiyle arkadaşlarına döndü: “İşte açıklama! Bahse girerim ki Ay'ın yemeğini mutfaktan bu almıştır...”

ONUNCU BÖLÜM

Diğer üç arkadaşı, aklından neler geçtiğini anlamaya başlamıştı. Sonra Malik de, bu köpeğin varlığının başka şeyleri de açıklayabileceğini düşündü. “Ben de bahse girerim ki bilgi işlem merkezinde de ufak bir gezintiye çıkmıştır... bütün o evrakları etrafa saçan bu köpek olmalı!” dedi hayvanı okşamak için eğilirken.

Patty'nin şevki yerine gelmişti. “Tabii, her şey yerine oturuyor!” diye bağırdı. “Bay Joe'nun tavuklarını da o uyandırmıştır... işte bu delil de böylece açıklanmış oldu!”

Peter nihayet Arturo'yu kollarına alabilmişti. “Hapşu!”

Tam o anda Sara, Peter'in yanına gidip, omzuna vurarak ekledi: “İşte senin alerjinin gizemi de açıklanmış oldu... köpek tüyü! Hayvancık burayı yuva olarak kullanmış olmalı.”

“Hakikaten İn'e adım atar atmaz hapşırmaya başlıyordum,” dedi çocuk. Bir yandan korkudan ödü patlamış olan Arturo'yu teselli etmeye çalışıyordu. “Zavallı Arturo! Yuvanı da çalmışlar... Seni hiç rahat bırakmıyorlar: Ayrıca bir tanıdığım seni

böcek bölümüne girip bütün karıncaları mahvetmekle suçlamıştı. Ama eminim bu da onun suçudur,” dedi köpeği işaret ederek. Minik yavru kuyruğunu sallayarak onu seyrediyordu.

Malik kendisinden bahsedildiğini anladı. “Bu daha tam olarak kanıtlanmadı. Bildiğim kadarıyla bukalemunlar tam bir karınca canavarıdır!”

“Arturo değildir: Daha önce söyledim, karıncayı hazmedemiyor, en fazla arada sırada sinek kovalıyor,” dedi Peter alınmış gibi bir ses tonuyla.

Bu arada minik köpek dört arkadaşın ayaklarının dibinde, ayakkabı bağcıklarıyla oynamaya devam ediyordu. Arada sırada duruyor, sanki kendisinden bahsedildiğini anlıyor gibi onlara muzip bir ifadeyle bakıyordu.

Patty eğilip köpeğin çenesini okşadı.

Yani tüm o esrarengiz olayların cevabı buydu işte: Minik bir köpek yavrusu. Büyük ihtimalle terk edilmişti ve binaya gizlice girip dört arkadaşın gizli bölümü olan İn’e sığınmıştı.

Kimseye görünmeden Yeşil Yaşam’da yaşamış, mutfaktan aslan yavrusunun etini çalmış ve farklı

ONUNCU BÖLÜM

yerlere izlerini bırakmıştı. Sara, Peter, Patty ve Malik de bu izleri bir hırsızın bıraktığını zannetmişti.

“İnanamıyorum!” diye bağırdı birden Sara. O günler çektiği fotoğraflara bakıyordu. Fotoğraflar, eski mango ağacının dallarındaki bir ipe asılmıştı. “Cevap gözümüzün önündeymiş! Gelin bakın...”

Diğerleri Sara'nın yanına gitti. Onları takip eden minik yavru da Peter'in pantolonunun paçalarını kemirmekle meşguldü.

Sara sepetlerden birinden bir büyüteç aldı ve mutfakta çekilmiş olan fotoğrafa yaklaştırdı. “Garip bir şey görüyor musunuz?”

Fotoğrafa iyice bakıldığında, buzdolabının arkasından krem renkli bir köpek kuyruğunun çıktığı rahatlıkla görülüyordu.

Bu son delil karşısında dört arkadaşın artık şüphesi kalmamıştı.

“Tebrikler!” diyerek güldü Peter köpeğe bakarak. “Koca bir Sherlock Holmes ekibini kandırdın! Tüm bunlar olup biterken beyaz aslanı görememiş olmamız çok yazık oldu...”

“Göremeyeceğiz de, çünkü Afrika’ya gitmek üzere,” diye ekledi Patty.

Malik alnına vurdu. “Ne aptalım, size söylemeyi unuttum: Annem Ay’ı görmemize izin verdi! Ama çabuk olmalıyız... öğlen vaktinde onu götürecekler.

Beş dakika sonra, dört arkadaş aslan yavrusunun odasındaydı. Yerde oturmuş hepsi Ay’ı seviyordu. Hayvan da bunun keyfini çıkarıyordu: Bir ona bir buna giderek sürekli hoplayıp zıplıyor, sırtüstü yatıp kalkıyordu.

“Evet, her şey hazır,” dedi Malik’in annesi. O gün örgü saçlarını arkadan toplamıştı. “Seni Kruger’de bekliyorlar. Eminim orayı çok beğeneceksin,” diye ekledi Ay’ın karnını okşarken.

O anda cam kapının arkasından bir havlama sesi duyuldu. Krem rengi köpek arka ayaklarının üzerinde durmuş, dikkatleri üzerine çekmeye uğraşıyordu. Dört arkadaşı veterinerlik bölümüne kadar takip etmişti, şimdi de onlara yalvaran gözlerle bakmaktaydı.

ONUNCU BÖLÜM

“Bence ona sahip çıkılmasını istiyor,” dedi Malik gülerek. “Patty, hayvancağız sana bakıyor, bence sen de ona bayıldın...”

Kız köpeğe bakarken pek de ikna olmamıştı.

“Haydi ama Patty,” diye ısrar etti Peter. “Köpeği sen alsana... Biz çok isterdik, ama evimiz zaten balık dolu.”

Kız kardeşi Peter ile dalga geçti: “Ve bukalemunla!” dedi.

Patty gülümsedi.

“Yani, aslında çok tatlı... Ben amca da asla hayır demez, onun köpeklere zaafı var.”

Köpek yavrusu kapının camına âdeta yapışmışken, tüm gücüyle kuyruğunu sallıyordu. Hâlâ her yerinde, Arturo'nun yatağının samanlarından vardı.

Sara, Patty'ye yaklaştı. “Şimdi tek yapman gereken ona bir isim bulmak,” dedi.

“Çok kolay!” dedi kız. “İsmi Saman olsun!”

Hepsi aynı anda kahkaha patlatarak, kapıya doğru gidip yeni arkadaşlarını içeri aldılar.

“Biz hırsız ararken bula bula bir köpek bulduk...” dedi Peter. “Artık kimsenin şüphesi kalmadı: Biz gerçekten Hayvan Dedektifleri’yiz!”

The first part of the book is devoted to a general
 introduction to the subject of the history of the
 world, and to a description of the various
 countries and peoples which have been
 mentioned in the preceding chapters.

The second part of the book is devoted to a
 description of the various countries and
 peoples which have been mentioned in the
 preceding chapters.

**HAYVAN
DEDEKTİFLERİ'NİN
ARAŞTIRMALARI**

ASLAN

NEDİR?

Aslan (*Panthera Leo*) kedigiller familyasına aittir. Aslında büyük bir kedir.

Erkeklerin ağırlığı 180 ila 250 kilo arasında değişirken, boyu 120 santimetre, uzunluğu da 170 ila 250 santimetredir.

Dişiler ise daha ufaktır: ağırlığı 120 ila 150 kilo arasındadır, boyu yaklaşık

100 santimetre ve uzunluğu en fazla 175 santimetredir.

Uzun kuyruğu

70 ila 100 santimetre arasında değişir ve ucunda hep güzel bir tüy tutamı vardır.

Sadece erkeklerin yelesi vardır.

Çok iri olmasına rağmen, aslan çok hızlı bir hayvandır: Ağaçlara tırmanabilir, yüzebilir, zıplayabilir, hızlıdır (hızı saatte 75 kilometreye çıkabilir ve dört

saniyede yüz metre koşabilir!) ve muhteşem sıçrayışları vardır (3 metre yükseklik ve 12 metre uzunlukla tam bir rekor!). Buna karşılık, uzun mesafelerde daha az dayanıklıdır.

NE RENKTİR?

Aslanın kürkü sarı, kızıl veya bej rengidir ve vücudunun alt kısımları her zaman daha açıktır. Yelesi sarıdan koyu kahverengiye kadar gidebilir, ama kuyruğunun ucundaki tüyler hep siyahtır.

Ama istisnalar da vardır. Timbavati, Güney Afrika'da, beyaz aslanlar da bulunur.

Avlanırken bu aslanlar daha dezavantajlıdır, çünkü açık renkleri onların varlığını buldukları doğal ortamda daha çabuk ele verir.

Doğduktan hemen sonra, beyaz aslanın rengi diğer aslan yavrularının özelliklerinde olmaz. Büyüdükçe, beyazlığın rengi biraz koyulaşır, son olarak da fildişi rengini alır.

NASIL YAŞAR?

Aslanlar birçok dişi, yavru ve birkaç erkekten oluşan sürüler halinde yaşar. Dişiler avdan sorumludur, erkekler çevreyi araştırır, avda yakalanmış hayvanları başkalarından korur ve sürünün, özellikle de yavruların güvenliğini sağlar.

Dinlenme zamanlarında, aslanlar her zaman yumuşak tavır sergilerler: Dişiler temizlenir, yavrular büyükleri de dahil etmeye çalışarak oyun oynarlar. Kimi zamanlar, diğer türlerle arkadaşlık ettikleri bile görülmüştür (insan da dahil). 2005 yılında Kenya'da dişi bir aslan, öksüz kalmış bir Afrika antilobunu evlat edinmiş, beslemiş, büyütmüş ve diğer aslanların saldırısından korumuştur.

NE YER?

Aslan etle beslenir: Dişiler günde yaklaşık 5 kilo, erkekler de 7 kiloya kadar et tüketir. En sevdiği avlar

antilop, zebra, yabani domuz, bufalodur, ama yine de her zaman bulduğu her Şeyi yiyebilir: 6rneğin, Botswana'daki Savuti'deki akarsu b6lgesinde, aslanlar genellikle fil yavrusu avlıyorlar, diğer yandan Cundo'da su aygırıyla besleniyorlar.

KAÇ TANE VAR?

Eskiden aslanlar t6m Afrika, Avrasya ve Kuzey Amerika'ya dağılmıştı, ama zamanla ve 6eşitli uygarlıkların yerleşimiyle, bir6ok b6lgeden yok oldular. Bug6n sadece Afrika'da Sahara 66l6'n6n G6ney sınırından, G6ney Afrika'nın t6m b6lgesine kadar dağılmış durumdalar. G6n6m6zde aslanların sayısı 6ok azaldı:

16 bin ila 30 bin arasındaki sayısıyla, aslan soyu t6kenmekte tehlikesi olan bir canlıdır.

Chiara ve Clare kimdir?

Chiara'nın küçüklüğü

Yetmişli yılların ortalarında doğduk ve Barbapapa ve Richard Scarry ile büyüdük.

Milano'da yaşıyorduk ve yıllar boyunca haberimiz olmadan birbirimize birkaç metre uzaklıkta oturduk. Sonunda, flamenkoya olan tutkumuz sayesinde, dans ederek tanıştık. Hemen arkadaş olduk ve bir sürü ortak yanımız ol-

duğunu öğrendik: Çikolataya karşı duyduğumuz aşk, iki obez kedi, her zaman havada olan aklımız ve... dört yaşında, aynı kayak hocasına âşık olmamız!

Chiara küçükken felsefi yönü güçlü bir kızdı, her zaman olayların sebebini ve zamanın akışını düşünürken, büyüdüğünde şair olmak istediğini söylerdi. Daha sonra, bütün gününü çocuk kitapları okumakla geçirmenin daha eğlenceli olduğunu keşfetti.

Clare ise, yazılarını Valsesia korularında baraka inşa edip, kuzenleriyle birlikte tiyatro piyesleri sahneleyerek geçirirdi. Büyüdüğünde ne olmak istediğini

Clare'nin küçüklüğü

soranlara da, bunu şimdiden düşünmek istemediğini ve sadece uyuyan güzeller ve dağ cüceleriyle ilgilenmeye devam etmek istediğini söylerdi.

Büyüdüğümüzde, ikimiz de zamanı nasıl durduracağımızı bulduk: Çocuklar için kitap yazarak. Yıllarca bir yayınevinde yan yana çalıştık ve böylece dört elle kitap yazma fikri doğal olarak gelişti. Güzel bir kutu çikolatayla bilgisayar karşısına geçtik ve arkadaş arasındaki bir sohbeteymişiz gibi, Hayvan Dedektifleri'nin karakterlerini oluşturmaya başladık!

Chiara ve Clare

Chiara Ferrero

Clare Ferrero

Barbara Bongini kimdir?

Barbara'nın küçüklüğü

Küçükken kitapları çok severdim, ama özellikle içindeki resimlere bayılırdım.

Büyüdükçe de bu özelliğim değişmedi, ben de bunu meslek olarak seçmeye karar verdim: Çocuklar için kitap çizmek. Tüm eğitimimi bu tutkuma göre planladım ve benim gibi hayalleri olan birçok kişiyle tanışıp onlarla arkadaş oldum.

Güzel bir akşam yemeği için ne zaman buluşsak, konu döner dolaşır konuşan kedilere, büyücülere ve içinde yaşamak istediğimiz sihirli saraylara gelir ve bir dokunuşla her şeyi düzeltebilecek sihirli değneklerimiz olmamasına üzülür dururuz.

Ama kitaplarda her şey yapılabilir, onların büyüsü de budur. Bir kalem ve fırça dokunuşuyla, bir bilgisayar tuşuyla sihirli yerlerde fantastik maceralar yaşayabilirim!

Barbara Bongini

Barbara Bongini

